DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

ROK II Warszawa, dnia 10 kwietnia 1947 r. Nr. 3

Treść:

22

DEKRET

z dnia 23 stycznia 1947 r.

o organach administracji zaopatrzenia inwalidzkiego.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Tworzy się Główny Urząd Inwalidzki przy Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej oraz podległe mu urzędy inwalidzkie pierwszej i drugiej instancji jako organa administracji zaopatrzenia inwalidzkiego.

2. Główny Urząd Inwalidzki załatwia w ostatniej instancji całokształt spraw, dotyczących zaopatrzenia inwalidzkiego, sprawuje nadzór nad działalnością podległych mu organów administracji zaopatrzenia inwalidzkiego i wykonuje opiekę nad uprawnionymi do tego zaopatrzenia.

3. Główny Urząd Inwalidzki jest organem Ministra Pracy i Opieki Społecznej w sprawach zaopatrzenia inwalidzkiego zastrzeżonych ustawowo temu Ministrowi.

4. Na czele Głównego Urzędu Inwalidzkiego stoi Prezes, mianowany przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

5. Minister Pracy i Opieki Społecznej sprawuje nadzór nad działalnością Głównego Urzędu Inwalidzkiego, wykonywaną w trybie ust. 2 niniejszego artykułu; w stosunku do organizacji lecznictwa osób uprawnionych do zaopatrzenia inwalidzkiego z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej współdziała Minister Zdrowia, któremu przysługuje prawo lustracji i żądania sprawozdań.

6. Regulaminy Głównego Urzędu Inwalidzkiego i podległych mu organów wydaje Minister Pracy i Opieki Społecznej w trybie zarządzenia.

7. Urzędy inwalidzkie pierwszej i drugiej instancji są urzędami niezespolonymi z władzami administracji ogólnej.

8. Minister Pracy i Opieki Społecznej ustali drogą rozporządzenia organizację i zakres działania urzędów inwalidzkich pierwszej i drugiej instancji.

Art. 2. 1. Tworzy się Państwową Radę Inwalidzką jako organ doradczy i opiniodawczy Głównego Urzędu Inwalidzkiego we wszystkich sprawach, dotyczących zaopatrzenia inwalidzkiego oraz opieki nad uprawnionymi do tego zaopatrzenia.

2. Państwowa Rada Inwalidzka obraduje pod przewodnictwem Prezesa Głównego Urzędu Inwalidzkiego.

3. W skład Państwowej Rady Inwalidzkiej wchodzą: trzech delegatów Ministra Obrony Narodowej, po jednym delegacie Ministrów: Zdrowia, Skarbu, Sprawiedliwości, Administracji Publicznej, Rolnictwa i Reform Rolnych, Oświaty, Przemysłu, Aprowizacji i Handlu, Ziem Odzyskanych, po jednym delegacie Zarządu Głównego Polskiego Czerwonego Krzyża, Towarzystwa Przyjaciół Żołnierza i Centralnego Komitetu Opieki Społecznej, po trzech delegatów Związku Uczestników Walki Zbrojnej o Niepodległość i Demokrację i Zarządu Głównego Związku Inwalidów Wojennych Rzeczypospolitej Polskiej oraz sześć osób powołanych przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 3. W ustawie z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkim (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 22, poz. 131), zmienionej ustawą z dnia 23 lipca 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 181), wprowadza się zmiany następujące:

1) W art. 6 skreśla się wyrazy: „Ministra Skarbu i Ministra Sprawiedliwości".

2) W art. 8 ust. 2 wyrazy: „Ministrem Skarbu i Ministrem Administracji Publicznej" zastępuje się wyrazami: „Ministrem Obrony Narodowej".

3) W art. 8 ust. 3 wyrazy: „Minister Skarbu" zastępuje się wyrazami: „Minister Pracy i Opieki Społecznej".

4) W art. 9 ust. 3 wyrazy: referatu spraw inwalidzkich właściwego starostwa" zastępuje się wyrazami: „urzędu inwalidzkiego pierwszej instancji".

5) W art. 9 ust. 5 skreśla się wyrazy: „w porozumieniu z Ministrem Skarbu".

6) W art. 17 ust. 4 wyrazy „wydadzą w drodze rozporządzenia Minister Pracy i Opieki Społecznej i Minister Skarbu„ zastępuje sie wyrazami: „wyda w drodze rozporządzenia Minister Pracy i Opieki Społecznej.

7) W art. 26 skreśla się wyraz: „skarbowa".

8) W art. 31 ust. 3 wyrazy: „Minister Pracy i Opieki Społecznej może w porozumieniu z Ministrem Skarbu" zastępuje się wyrazami: „Główny Urząd Inwalidzki może".

9) W art. 31 ust. 4 wyrazy „Minister Skarbu" zastępuje się wyrazami: „Główny Urząd Inwalidzki".

10) W art. 31 ust. 5 wyrazy: „Minister Skarbu" zastępuje się wyrazami: „Główny Urząd Inwalidzki".

11) W art. 33 wyrazy: „Minister Skarbu" zastępuje się wyrazami: „Główny Urząd Inwalidzki".

12) W art. 35 ust. 1 lit. a) wyrazy: „Ministra Skarbu" zastępuje się wyrazami: „Głównego Urzędu Inwalidzkiego".

13) W art. 40 ust. 3 wyrazy: „Minister Skarbu zastępuje się wyrazami: „Główny Urząd Inwalidzki".

14) W art. 43 ust. 6 wyrazy: „Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej" zastępuje się wyrazami: „Głównemu Urzędowi Inwalidzkiemu".

15) W art. 51 ust. 1. lit. b) wyrazy: „Ministra Skarbu" zastępuje się wyrazami: „Główny Urząd Inwalidzki".

16) W art. 55 ust. 1 wyrazy: „Minister Pracy i Opieki Społecznej" zastępuje się wyrazami: „Główny Urząd Inwalidzki".

17) W art. 68 wyrazy: „Minister Skarbu" zastępuje się wyrazami: „Główny Urząd inwalidzki".

18) W art. 70 wyrazy: „Ministrowi Skarbu" zastępuje się wyrazami: „Głównemu Urzędowi Inwalidzkiemu".

19) W art. 72 wyrazy: „upoważnia się Ministra Skarbu" zastępuje się wyrazami: „upoważnia się Ministra Pracy i Opieki Społecznej" oraz skreśla się wyrazy: „Ministra Skarbu".

20) W art. 75 wyrazy: „Minister Skarbu" zastępuje się wyrazami: „Główny Urząd Inwalidzki".

21) W art. 78 skreśla się wyrazy: „i Ministrowi Skarbu" oraz „Ministrem Sprawiedliwości".

Art. 4. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 5. 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Terminy i sposób przejmowania spraw inwalidzkich od władz skarbowych przez organa administracji zaopatrzenia inwalidzkiego, przewidziane dekretem niniejszym, ustali Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu w drodze zarządzenia.

3. Do czasu przejęcia spraw inwalidzkich przez organa administracji zaopatrzenia inwalidzkiego (ust. 2) władze skarbowe załatwiają je w dotychczasowym zakresie.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Adam Kuryłowicz

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Obrony Narodowej:
Piotr Jaroszewicz

w/z Minister Spraw Zagranicznych:
Zygmunt Modzelewski

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk

(Dz. U. R. P. z dn. 1.III 1947 r. Nr 21, poz. 83).

23

DEKRET

z dnia 28 stycznia 1947 r.

o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

CZĘŚĆ I.
Przepisy ogólne.

DZIAŁ I.
Właściwość władz i organów egzekucyjnych

Art. 1. 1. Do przymusowego ściągania świadczeń pieniężnych, które mogą być ściągane na podstawie obowiązujących przepisów w trybie administracyjnym, oraz do składania wniosków o wszczęcie i do popierania egzekucji sądowej tych świadczeń w przypadkach, w których droga egzekucji sądowej jest przewidziana w niniejszym dekrecie, właściwe są urzędy skarbowe, jeżeli dekret niniejszy nie dopuszcza wyjątków.

2. Minister Skarbu może poruczyć w drodze rozporządzenia przymusowe ściąganie określonych rodzajów świadczeń pieniężnych przypadających na rzecz Skarbu Państwa, innym władzom administracji skarbowej niż wymienione w ust. 1.

3. Rada Ministrów może poruczać w drodze rozporządzenia przymusowe ściąganie niektórych rodzajów świadczeń pieniężnych innym władzom niż wymienione w ust. 1. Władze te będą mogły stosować tylko te środki egzekucyjne, które przewidziane są w dziale I, w dziale II rozdział I, z wyjątkiem egzekucji z wierzytelności pieniężnych i innych praw majątkowych, zabezpieczonych na nieruchomościach, oraz w dziale III rozdział II części II niniejszego dekretu. Poza tym do postępowania egzekucyjnego tych władz będą miały odpowiednie zastosowanie przepisy niniejszego dekretu.

4. Rada Ministrów może wyłączać w drodze rozporządzenia spod działania niniejszego dekretu przymusowe ściąganie niektórych świadczeń pieniężnych. Rozporządzenia te określą rodzaje świadczeń pieniężnych, podmioty uprawnione do ich ściągania oraz przepisy, które będą miały zastosowanie do przymusowego ściągania tych świadczeń.

Art. 2. 1. Władzami egzekucyjnymi są:

a) urzędy skarbowe lub inne organa administracji skarbowej, o których mowa w art. 1 ust. 2 — jako władze I instancji,
b) izby skarbowe — jako władze II instancji — w granicach swego terytorialnego zakresu działania.

2. Zastępczymi władzami egzekucyjnymi są władze, którym Rada Ministrów poruczy na podstawie art. 1 ust. 3 przmusowe ściąganie niektórych świadczeń pieniężnych.

3. Ilekroć w niniejszym dekrecie jest mowa o urzędzie skarbowym, należy przez to rozumieć również inny organ administracji skarbowej, któremu na podstawie art. 1 ust. 2 zostanie poruczone przymusowe ściąganie określonych rodzajów świadczeń pieniężnych.

Art. 3. 1. Organem egzekucyjnym jest poborca skarbowy lub inny funkcjonariusz upoważniony przez władzę egzekucyjną do przeprowadzenia czynności egzekucyjnych.

2. W miastach, będących siedzibą kilku urzędów skarbowych obejmujących okręgi miejskie, właściwość organów egzekucyjnych każdego urzędu skarbowego w zasadzie rozciąga się na teren właściwego urzędu skarbowego, a w przypadkach gdy cel egzekucji tego wymaga — na cały obszar miasta.

Art. 4. Czynności urzędu skarbowego i organu egzekucyjnego są ważne niezależnie od tego, czy dokonane zostały przez właściwy miejscowo urząd skarbowy lub organ egzekucyjny.

Art. 5. 1. Ogólne kierownictwo, nadzór oraz piecza nad należytym i jednolitym wykonywaniem przepisów w zakresie egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych należy do Ministra Skarbu.

2. W przypadku poruczenia na podstawie art. 1 ust. 3 przymusowego ściągania świadczeń pieniężnych władzom samorządu terytotorialnego uprawnienia wynikające z ustępu poprzedzającego w odniesieniu do tych władz służą Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej bądź z Ministrem Ziem Odzyskanych.

Art. 6. 1. Egzekucja w trybie administracyjnym jest dopuszczalna:

a) z ruchomości,
b) z wierzytelności pieniężnych i innych praw majątkowych,
c) z pożytków i dochodów z nieruchomości przez zarząd przymusowy,
d) z przedsiębiorstw przez zajęcie, zarząd przymusowy i wydzierżawienie przedsiębiorstwa.

2. Egzekucja:
a) z nieruchomości łącznie z przynależnościami,
b) z własności górniczej i prawa wydobywania żywic ziemnych,
c) z kolei żelaznych,
d) z handlowych statków morskich i statków żeglugi śródlądowej —

dopuszczalna jest tylko w drodze sądowej.

3. Egzekucja sądowa może być wszczęta tylko wówczas, gdy środki egzekucyjne przeprowadzone w trybie administracyjnym okazały się niedostateczne.

Art. 7. 1. W razie zbiegu egzekucji administracyjnej i sądowej co do przedmiotu lub prawa majątkowego administracyjny tytuł wykonawczy, łącznie z protokółami dokonanych czynności, zostanie przekazany sądowi celem łącznego prowadzenia dalszej egzekucji. W tym przypadku czynności egzekucyjne, dokonane w toku egzekucji administracyjnej, mają w sądowym postępowaniu egzekucyjnym te same skutki pod względem mocy prawnej co czynności dokonane w toku egzekucji sądowej.

2. W razie zbiegu egzekucji administracyjnej prowadzonej przez urząd skarbowy z egzekucją administracyjną prowadzoną przez inną władzę (art. 1 ust. 3) przeciwko temu samemu dłużnikowi akta egzekucyjne zostaną przekazane urzędowi skarbowemu celem dalszego prowadzenia egzekucji. Czynności, dokonane przed przekazaniem tych akt, zachowują moc prawną.

DZIAŁ II.

Ogólne przepisy o postępowaniu.

Art. 8. 1. Wierzycielem w rozumieniu niniejszego dekretu jest władza lub instytucja uprawniona na podstawie obowiązujących przepisów do żądania ściągnięcia świadczeń pieniężnych w trybie administracyjnym.

2. Dłużnikiem w rozumieniu niniejszego dekretu jest każda osoba, na której ciąży obowiązek wykonania świadczenia pieniężnego na rzecz wierzyciela.

Art. 9. Skargi na czynności organu egzekucyjnego mogą być wnoszone do urzędu skarbowego w terminie tygodniowym od daty czynności.

Art. 10. Na decyzję urzędu skarbowego wydaną w toku postępowania egzekucyjnego nie ma zażalenia, chyba że dekret niniejszy stanowi inaczej.

Art. 11. 1. Termin do wniesienia zażalenia wynosi tydzień od daty ogłoszenia lub doręczenia decyzji.

2. Zażalenie na decyzję urzędu skarbowego oraz zastępczej władzy egzekucyjnej rozstrzyga ostatecznie właściwa miejscowo izba skarbowa. Zażalenie wnosi się do tej władzy, która decyzję wydała.

Art. 12. Skarga na czynności organu egzekucyjnego oraz zażalenie na decyzję urzędu skarbowego nie mają mocy wstrzymującej, chyba że dekret niniejszy stanowi inaczej. Urząd skarbowy może jednak wstrzymać dalsze kroki egzekucyjne; w tych przypadkach może on w miarę potrzeby uzależnić zawieszenie postępowania egzekucyjnego od dania zabezpieczenia przez dłużnika lub za dłużnika przez osoby trzecie.

Art. 13. 1. Przedstawiciel ustawowy dłużnika może wnieść zażalenie na decyzję oraz skargę na czynności dokonane w czasie, kiedy dłużnik nie był należycie zastąpiony. Termin do wnoszenia tych środków prawnych biegnie od daty, kiedy przedstawiciel ustawowy otrzymał zawiadomienie o toczącym się postępowaniu. Powtórzenia jednak czynności już dokonanych można żądać tylko wtedy, gdy przy wykonaniu czynności zaszło naruszenie praw dłużnika, nie mającego pełnej zdolności do działań prawnych.

2. Na decyzję urzędu skarbowego wydaną na skutek skargi, o której mowa w ustępie poprzedzającym, służy zażalenie.

Art. 14. 1. Osoba trzecia, roszcząca sobie jakiekolwiek prawo do zajętego majątku lub jego części, powinna, przed wytoczeniem powództwa przeciwko wierzycielowi i dłużnikowi o zwolnienie spod egzekucji, zgłosić urzędowi skarbowemu pisemne żądanie zwolnienia, przedstawiając wszystkie zarzuty, które ma zamiar podnieść w powództwie, ze wskazaniem środków dowodowych; decyzja urzędu skarbowego powinna zapaść w ciągu dwóch tygodni.

2. Urząd skarbowy zawiesi postępowanie egzekucyjne co do zajętego majątku lub jego części, co do którego zgłoszono odpowiadające przepisom ust. 1 żądanie zwolnienia spod egzekucji, do czasu wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, chyba że przedmiot ten ulega szybkiemu zepsuciu.

3. W razie niezachowania przez osobę trzecią przepisów, zawartych w ust. 1, poniesie ona koszty procesu nawet wtedy, gdyby się z powództwem utrzymała.

Art. 15. 1. Decyzja urzędu skarbowego oraz zastępczej władzy egzekucyjnej może być, z zastrzeżeniem wynikającym z ust. 2 niniejszego artykułu, uchylona i zmieniona z urzędu w każdym czasie w trybie nadzoru przez izbę skarbową, o ile z decyzji tej strony lub osoby trzecie nie nabyły żadnych praw.

2. Jeżeli zastępczą władzą egzekucyjną jest władza samorządu terytorialnego, uprawnienie przewidziane w ustępie poprzedzającym służy izbie skarbowej po zasięgnięciu opinii właściwego wydziału wojewódzkiego.

Art. 16. Organ egzekucyjny może upomnieć, a po bezskutecznym upomnieniu wydalić osobę, która zachowuje się niewłaściwie lub przeszkadza jego czynnościom.

Art. 17. Organ egzekucyjny może zażądać pomocy organów bezpieczeństwa publicznego w razie oporu.

Art. 18. W przypadkach, nieunormowanych w niniejszym dekrecie, stosuje się odpowiednio przepisy dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174).

DZIAŁ III.

Czynności egzekucyjne.

Art. 19. 1. Podstawą egzekucji administracyjnej jest tytuł wykonawczy.

2. Tytułem wykonawczym jest tytuł egzekucyjny zaopatrzony klauzulą wykonalności.

Art. 20. Tytułami egzekucyjnymi są: decyzje, orzeczenia, postanowienia, zarządzenia, nakazy płatnicze oraz wykazy zaległości, wydane przez władze lub instytucje do tego uprawnione.

Art. 21. Tytuł egzekucyjny powinien zawierać:

a) nazwę wierzyciela,
b) imię i nazwisko (nazwę) dłużnika oraz jego adres,
c) dokładne oznaczenie należności i jej podstawę prawną,
d) datę i podpis oraz pieczęć wierzyciela.

Art. 22. 1. Klauzulę wykonalności na tytule egzekucyjnym umieszcza wierzyciel.

2. Klauzula wykonalności powinna zawierać poświadczenia wierzyciela z przytoczeniem podstawy prawnej, że tytuł egzekucyjny jest w drodze egzekucji administracyjnej wykonalny. Klauzula wykonalności powinna być zaopatrzona podpisem i odciskiem pieczęci wierzyciela.

Art. 23. Administracyjne tytuły wykonawcze są tytułami egzekucyjnymi egzekucji sądowej.

Art. 24. 1. Egzekucję wszczyna się na wniosek wierzyciela, skierowany do właściwego urzędu skarbowego.

2. We wniosku, do którego należy dołączyć tytuł wykonawczy wraz z odpisem oraz dowodem doręczenia upomnienia (art. 26), wierzyciel

powinien wskazać imię, nazwisko i adres dłużnika, należność poszukiwaną, ewentualny przywilej pierwszeństwa jej zaspokojenia, z podaniem podstawy prawnej, nadto sposób egzekucji oraz zaznaczyć, że upomnienie zostało doręczone, a dłużnik należności nie uiścił, bądź też, że zachodzą okoliczności przewidziane w art. 26 ust. 2.

3. Wierzyciel w jednym wniosku może wskazać kilka sposobów egzekucji przeciwko temu samemu dłużnikowi.

Art. 25. Jeżeli zarządy gmin miejskich lub wiejskich pobierają należności innych wierzycieli w ich zastępstwie mogą one być upoważnione przez tych wierzycieli do zastępowania ich w postępowaniu egzekucyjnym (wierzyciel zastępczy) przed władzami egzekucyjnymi. W tych przypadkach zarządom gminnym przysługują te same uprawnienia w postępowaniu egzekucyjnym, jakie przysługują zastępowanym przez nie wierzycielom, chyba że dekret niniejszy stanowi inaczej.

Art. 26. 1. Przed skierowaniem do urzędu skarbowego wniosku o wszczęcie egzekucji wierzyciel powinien wysłać dłużnikowi pisemne upomnienie z zagrożeniem wdrożenia kroków egzekucyjnych, jeżeli w terminie tygodniowym od doręczenia upomnienia nie wpłaci wierzycielowi poszukiwanej należności.

2. Jeżeli świadczenie pieniężne dłużnik obowiązany jest obliczyć i uiścić bez doręczenia mu decyzji (nakazu płatniczego) wierzyciela, wysłanie upomnienia nie jest konieczne.

3. Jedno upomnienie może obejmować różne należności wierzyciela, poszukiwane u tego samego dłużnika.

4. Koszty upomnienia wynoszą 1% od zaległości, nie mniej jednak niż 5 zł, a nie więcej niż 200 zł. Do uiszczenia kosztów upomnienia obowiązany jest dłużnik. Koszty upomnienia przypadają wierzycielowi, a w przypadkach przewidzianych w art. 25 — gminie.

5. Obowiązek uiszczenia kosztów upomnienia powstaje z chwilą doręczenia upomnienia.

6. Podstawę obliczenia kosztów upomnienia stanowi ogólna suma egzekwowanej należności głównej, objęta każdym poszczególnym upomnieniem.

Art. 27. 1. Władza egzekucyjna nie jest uprawniona do badania słuszności roszczenia objętego tytułem wykonawczym. Służy jej jedynie prawo badania uprawnień wierzyciela do składania wniosku o przeprowadzenie egzekucji administracyjnej.

2. Na decyzję urzędu skarbowego odmawiającą przeprowadzenia egzekucji służy zażalenie.

Art. 28. Słuszność roszczenia wymienionego w tytule wykonawczym może być przez dłużnika kwestionowana tylko przed wierzycielem.

Art. 29. Przed przystąpieniem do wykonania czynności egzekucyjnej powinien organ egzekucyjny doręczyć dłużnikowi zarządzenie egzekucyjne łącznie z odpisem tytułu wykonawczego.

Art. 30. Na żądanie dłużnika lub osoby zastępującej go powinien organ egzekucyjny okazać zaświadczenie (legitymację służbową) władzy egzekucyjnej, upoważniającej do wykonywania czynności egzekucyjnych.

Art 31. 1. W dni niedzielne i ustawowo uznane za święta powszechne, jako też w porze nocnej czynności egzekucyjne można spełniać jedynie z mocy specjalnego pisemnego zarządzenia władzy egzekucyjnej.

2. Przystępując do wykonania czynności, organ egzekucyjny okaże dłużnikowi zarządzenie, wymienione w ust. 1.

Art. 32. Wierzyciel i dłużnik mają prawo być obecni prz czynnościach egzekucyjnych.

Art. 33. 1. Na żądanie wierzyciela lub dłużnika, a także według uznania organu egzekucyjnego mogą przy czynnościach egzekucyjnych być obecni świadkowie, nie więcej jednak jak po jednym z każdej strony.

2. Organ egzekucyjny powinien jednak przywołać jednego lub dwóch świadków, jeżeli dłużnik nie jest obecny lub został przez organ egzekucyjny wydalony, a nie zachodzi obawa udaremnienia egzekucji wskutek straty czasu na przywołanie świadków.

3. Świadkami mogą być także członkowie rodziny i domownicy dłużnika.

4. Świadkowie nie otrzymują wynagrodzenia.

Art. 34. 1. Jeżeli cel egzekucji tego wymaga, organ egzekucyjny zarządzi otworzenie pomieszczeń i schowków dłużnika oraz przeszuka jego pomieszczenia i schowki. Gdyby to nie wystarczyło lub gdyby dłużnik chciał się wydalić, organ egzekucyjny może przeszukać odzież, którą dłużnik ma na sobie.

2. Organ egzekucyjny może przeszukać odzież którą dłużnik ma na sobie w każdym miejscu, gdzie dłużnika zastanie, jednak tylko na pisemne polecenie urzędu skarbowego, gdy zachodzi podejrzenie, że dłużnik posiada przy sobie przedmioty, do których może być skierowana egzekucja. Polecenie to należy dłużnikowi okazać przed rozpoczęciem czynności egzekucyjnej.

3. Przeszukania odzieży u kobiet powinna dokonać kobieta, wezwana przez organ egzekucyjny.

Art. 35. 1. W pomieszczeniach zajętych przez władze, urzędy państwowe i samorządowe, przez banki państwowe oraz przez przedsiębiorstwa państwowe czynności egzekucyjne mogą być spełniane po uprzednim zawiadomieniu kierowników.

2. W przypadkach prowadzenia egzekucji w pomieszczeniach wojskowych lub na statkach wojennych komendanci tych obiektów wojskowych wyznaczą organ wojskowy celem asystowania przy czynnościach egzekucyjnych.

Art. 36. 1. Na pobrane kwoty organ egzekucyjny wystawi pokwitowanie.

2. Pokwitowanie organu egzekucyjnego lub kasy urzędu skarbowego ma ten sam skutek prawny co pokwitowanie wierzyciela. Za pokwitowaną sumę władza egzekucyjna ponosi odpowiedzialność wobec wierzyciela.

Art. 37. 1. Suma pieniężna, otrzymana w postępowaniu egzekucyjnym, jeżeli nie ulega wydaniu będzie wniesiona do depozytu kasy urzędu skarbowego.

2. Urząd skarbowy może zarządzić korzystne umieszczenie tej sumy w państwowej instytucji kredytowej, jeżeli to jest wskazane ze względu na wysokość sumy i na czas w ciągu którego ma być przechowana.

Art. 38. W przypadkach, w których niniejszy dekret przewiduje złożenie zabezpieczenia, powinno ono być złożone do depozytu kasy urzędu skarbowego w pieniądzach lub papierach wartościowych, w których według obowiązujących przepisów wolno umieszczać fundusze osób małoletnich. Przepis art. 37 ust. 2 ma odpowiednie zastosowanie.

Art. 39. Po ukończeniu postępowania egzekucyjnego urząd skarbowy zawiadomi wierzyciela o wyniku z wyjątkiem przypadków, gdy cała poszukiwana należność została przez władzę egzekucyjną w postępowaniu egzekucyjnym ściągnięta i wpłacona wierzycielowi.

DZIAŁ IV.

Zawieszenie i umorzenie postępowania.

Art. 40. Postępowanie podlega zawieszeniu:

a) jeżeli okaże się, że dłużnik nie ma zdolności do działań prawnych i nie ma przedstawiciela ustawowego,

b) w razie śmierci dłużnika; zawieszenie trwa aż do możliwości podjęcia egzekucji z udziałem spadkobierców zmarłego; jeżeli następcy prawni dłużnika nie objęli spadku albo nie są znani, sąd na wniosek urzędu skarbowego ustanowi kuratora celem zastąpienia zmarłego dłużnika; śmierć dłużnika, który w chwili śmierci miał prokurenta, nie powoduje zawieszenia egzekucji z majątku przedsiębiorstwa

c) na żądanie wierzyciela,

d) w przypadku przewidzianym w art. 14,

e) w czasie zawieszenia czynności władzy egzekucyjnej wskutek wojny lub innych przeszkód o charakterze siły wyższej,

f) w innych przypadkach prawem przewidzianych.

Art. 41. 1. Władza egzekucyjna może uchylić dokonane czynności egzekucyjne lub postępowanie egzekucyjne zawiesić, jeżeli utrzymanie dokonanych czynności w mocy lub dalsze prowadzenie egzekucji jest szkodliwe dla dłużnika; zawieszenie postępowania należy w miarę potrzeby uzależnić od dania zabezpieczenia.

2. W razie odroczenia płatności lub rozłożenia na raty ściąganej należności pozostają w mocy wszelkie dokonane już czynności egzekucyjne.

3. Uchylenie dokonanych czynności lub zawieszenie postępowania, przewidziane w ust 1, nie pociąga za sobą umorzenia należnych za dokonane czynności kosztów egzekucyjnych.

Art. 42. Jeżeli w toku egzekucji okaże się, że bezwzględne ściągnięcie należności spowoduje ruinę gospodarczą dłużnika, urząd skarbowy, po zbadaniu jego położenia ekonomicznego, może z urzędu lub na prośbę zawiesić postępowanie egzekucyjne albo tymczasowo ograniczyć egzekucję do kwoty, której ściągnięcie nie spowoduje wspomnianego skutku, albo w części lub w całości uchylić dokonane czynności egzekucyjne. O tym należy zawiadomić jednocześnie wierzyciela.

Art. 43. Postępowanie egzekucyjne zostanie umorzone:

a) jeżeli egzekucja nie należy do władzy egzekucyjnej,

b) na wniosek wierzyciela, z wyjątkiem wierzyciela zastępczego (art. 25),

c) jeżeli ostatecznym orzeczeniem tytuł wykonawczy został pozbawiony skutków prawnych,

d) jeżeli należności objęte tytułem wykonawczym zostały uiszczone lub umorzone,

e) jeżeli egzekucja ze względu na przedmiot, do którego została skierowana, lub osobę, przeciw której została skierowana, jest niedopuszczalna,

f) jeżeli jest oczywiste, że z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych,

g) jeżeli postępowanie egzekucyjne zostało zawieszone na wniosek wierzyciela na czas nieograniczony, a wierzyciel nie zażądał jego podjęcia przed upływem roku od dnia dokonania ostatniej czynności egzekucyjnej.

Art. 44. Organ egzekucyjny zaniecha czynności egzekucyjnej, jeżeli przed jej rozpoczęciem dłużnik udowodni odroczenie płatności, rozłożenie na raty, zapłatę lub umorzenie należności.

Art. 45. Dłużnik może domagać się umorzenia postępowania egzekucyjnego lub uchylenia poszczególnych czynności egzekucyjnych z przyczyn wymienionych w art. 43, a ponadto z tego powodu, że:

a) zarządzenie egzekucyjne jest niezgodne z tytułem wykonawczym,

b) zarządzono środki egzekucyjne, które nie są przewidziane w niniejszym dekrecie.

Art. 46. Na decyzję urzędu skarbowego co do zawieszenia i umorzenia postępowania egzeku

cyjnego lub uchylenia poszczególnych czynności egzekucyjnych służy zażalenie.

DZIAŁ V.

Ograniczenie egzekucji.

Art. 47. 1. Zwolnione od egzekucji są osoby i mienia, które nie podlegają orzecznictwu lub właściwości władz krajowych w myśl prawa międzynarodowego, zwyczajów międzynarodowych lub zawartych konwencji, wyjąwszy przypadki, gdy dłużnik lub jego zwierzchnik udziela zgody na egzekucję.

2. Egzekucja nie podlega ograniczeniu, jeżeli jest skierowana do rzeczy ruchomych lub nieruchomych, które w myśl obowiązujących przepisów odpowiadają za poszukiwaną należność.

Art. 48. Czynności egzekucyjne w pomieszczeniach, zajmowanych przez osoby wymienione w artykule poprzedzającym, są dozwolone tylko za zgodą tych osób lub ich zwierzchników, stosownie do przepisów regulujących ich stosunek służbowy.

Art. 49. Wątpliwości w zakresie stosowania art. 47 i 48 rozstrzyga Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych.

Art. 50. 1. Nie podlegają egzekucji:

a) sprzęty domowe, pościel, bielizna i ubranie codzienne, niezbędne dla dłużnika i członków jego rodziny,
b) przedmioty używane z powodu ułomności przez dłużnika i członków jego rodziny,
c) zapasy żywności i opału, niezbędne dla dłużnika jego rodziny i jego służby na okres jednego miesiąca,
d) 1 koń, 1 krowa, 2 kozy, 1 tryk i 2 owce, 1 maciora, po 1 gnieździe kur, kaczek i gęsi wraz z zapasem paszy i ściółki aż do czasu najbliższych zbiorów.
e) przedmioty i narzędzia niezbędne do osobistego zarobkowania dłużnika-rękodzielnika oraz surowce na okres jednotygodniowej produkcji, a także przedmioty i przyzwoite ubranie, niezbędne do pełnienia służby lub wykonywania zawodu, niezależnie od ubrania codziennego, o którym mowa pod lit. a),
f) u dłużnika, który pobiera periodyczne wynagrodzenie z tytułu stosunku służbowego lub z tytułu umowy o pracę — pieniądze w kwocie odpowiadającej części wynagrodzenia za czas do najbliższego terminu wypłaty,
g) u dłużnika, który nie otrzymuje stałego wynagrodzenia za pracę — pieniądze niezbędne dla niego i jego rodziny na utrzymanie przez dwa tygodnie,
h) przedmioty, dane dłużnikowi celem poratowania jego i jego rodziny w razie klęski z powodu nadzwyczajnych wypadków, choroby lub śmierci, oraz zasiłki lub wsparcia udzielone w takich przypadkach, jeżeli przedmioty te lub fundusze dla tych celów są mu jeszcze potrzebne,
i) przedmioty służące dłużnikowi i jego rodzinie do wykonywania praktyk religijnych lub niezbędne do nauki albo do pracy naukowej,
j) ordery i odznaki honorowe, obrączki ślubne, listy, papiery familijne i inne papiery osobiste dłużnika oraz jego księgi rachunkowe,
k) przedmioty codziennego użytku, potrzebne dłużnikowi, które mogą być sprzedane tylko za bezcen, a dla dłużnika mają znaczną wartość użytkową,
l) przedmioty, które mają służyć do pochowania zmarłego członka rodziny dłużnika,
ł) przedmioty służbie bożej poświęcone,
m) bydło, trzoda chlewna i owce zapisane do ksiąg gospodarczych zwierząt zarodowych oraz konie zapisane do ksiąg stadnych i do ksiąg ogierów i klaczy zarodowych.

2. Nie podlegają również egzekucji:

a) wsparcia, wyznaczone dłużnikowi dla poratowania jego lub jego rodziny w czasie choroby, śmierci lub innej klęski,
b) zasiłki pieniężne z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa oraz zabezpieczenia na wypadek bezrobocia,
c) sumy i świadczenia w naturze, przeznaczone na pokrycie wydatków lub wyjazdów w sprawach służbowych,
d) stypendia na kształcenie się,
e) należności pośmiertne z tytułu zapomogi lub zaopatrzenia jednorazowego pod jakąkolwiek nazwą albo z tytułu ubezpieczenia kosztów pogrzebu,
f) odszkodowania, należące się dłużnikowi od zakładu ubezpieczeń z umowy o ubezpieczenie budynków lub ich przynależności — jeżeli odszkodowania te według wspomnianych umów lub przepisów prawnych powinny być użyte tylko na odbudowanie ubezpieczonych budynków lub na uzupełnienie ich przynależności.

3. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia zwolnić od egzekucji inne przedmioty w granicach słuszności gospodarczej.

Art. 51. Nie podlegają egzekucji oddzielnie od całości przedmioty niezbędne do utrzymania ruchu kopalni, kolei, komunikacji morskiej, śródlądowej, powietrznej, pocztowej, teletechnicznej, wreszcie do prowadzenia szpitala lub apteki.

Ar. 52. 1. Uposażenia służbowe i zaopatrzenia emerytalne (uposażenia emerytalne, pensje

wdowie i sieroce) osób, będących w publicznoprawnym stosunku służbowym, pracowników samorządowych oraz diety poselskie, wynagrodzenia pracowników umysłowych i robotników, tudzież świadczenia powtarzające się, których celem jest zapewnienie utrzymania, należnego z tytułu alimentów, renty za utratę zdolności do pracy, ubezpieczenia, wsparcia lub z jakiegokolwiek innego tytułu prawnego, jeżeli nie przewyższają kwoty 10.000 zł miesięcznie, podlegają egzekucji w 1/5 części, przy czym zawsze suma 3000 zł miesięcznie wolna jest od egzekucji. Jeżeli dłużnik otrzymuje miesięcznie powyżej 10.000 zł. egzekucji podlega nadto połowa całej przewyżki.

2. Dochody, wymienione w ustępie poprzedzającym, oblicza się wraz z wszystkimi dodatkami i wartością świadczeń w naturze, lecz po potrąceniu podatków, składek emerytalnych i opłat publicznych należnych z ustawy.

3. Jeżeli dłużnik otrzymuje dochody z kilku źródeł wymienionych w ust. 1, podstawę obliczenia stanowi ogólna suma dochodów.

4. Uposażenia oraz zaopatrzenia emerytalne osób wojskowych tudzież funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej podlegają egzekucji według przepisów szczególnych.

5. Dodatki, które dłużnik otrzymuje na utrzymanie członka rodziny, podlegają egzekucji tylko na zaspokojenie kosztów leczenia i utrzymania tegoż członka w szpitalu, więzieniu itp.

6. Minister Skarbu może w drodze rozporządzenia podwyższać kwoty wymienione w ust. 1.

Art. 53. 1. Egzekucja należności pieniężnych przeciwko Skarbowi Państwa nie jest dopuszczalna. Celem otrzymania należności pieniężnej przypadającej od Skarbu Państwa wierzyciel składa tytuł egzekucyjny bezpośrednio urzędowi powołanemu do zarządzenia wypłaty, który obowiązany jest niezwłocznie należność uiścić.

2. To samo stosuje się odpowiednio do przedsiębiorstw państwowych rozliczających się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego i wymienionych w rozporządzeniu Ministra Skarbu.

Art. 54. 1. Egzekucja przeciwko przedsiębiorstwom państwowym niewymienionym w art. 53 oraz przeciwko przedsiębiorstwom pozostającym pod zarządem państwowym odbywa się przez:

a) zajęcie gotówki,

b) zajęcie wypłat z kont bankowych.

2. Jeżeli zastosowanie środków egzekucyjnych, przewidzianych w ustępie poprzedzającym, nie doprowadzi do zaspokojenia poszukiwanych należności, przeprowadzona będzie egzekucja z ruchomości. Jednak w tym przypadku dłużnik ma prawo sprzedaży zajętych ruchomości na pokrycie poszukiwanych należności. Uzyskana ze sprzedaży ruchomości gotówka powinna być bezzwłocznie wpłacona urzędowi skarbowemu. Jeżeli w okresie trzech miesięcy od daty zajęcia ruchomości nie zostaną przez dłużnika sprzedane i należność nie zostanie uiszczona, zajęte ruchomości będą sprzedane w trybie egzekucyjnym na ogólnych zasadach.

3. Za przedsiębiorstwo państwowe uważa się również przedsiębiorstwo o kapitale mieszanym, jeżeli kapitał państwowy wynosi co najmniej 51% łącznego kapitału.

4. Zakres i sposób stosowania innych środków egzekucyjnych do przedsiębiorstw wymienionych w niniejszym artykule określi Rada Ministrów w drodze rozporządzenia.

Art. 55. 1. Egzekucja należności pieniężnych przeciwko związkowi samorządu terytorialnego odbywa się po zawiadomieniu władzy nadzorczej danego związku. Władza nadzorcza może w terminie dwutygodniowym od zawiadomienia złożyć władzy egzekucyjnej wniosek, w którym uprawniona jest wskazać sposób przeprowadzenia egzekucji, przedmioty, do których egzekucja ma być skierowana, oraz w przypadku, gdy natychmiastowa egzekucja mogłaby spowodować znaczne trudności gospodarcze dla danego związku — określić okres, na jaki postępowanie egzekucyjne należałoby zawiesić. Okres ten nie może przekraczać sześciu miesięcy .

2. Egzekucja należności pieniężnych przeciwko przedsiębiorstwom związków samorządu terytorialnego oraz przeciwko przedsiębiorstwom pozostającym pod zarządem tych związków odbywa się na zasadach określonych w art. 54.

3. Nie podlega ograniczeniom egzekucja przeciwko zarządowi gminy miejskiej lub wiejskiej za należności przypadające Skarbowi Państwa z tytułu nieprzekazania zainkasowanych podatków państwowych lub udziałów w podatkach samorządowych. W poszukiwaniu tych należności może być dokonane u podatników zajęcie świadczeń pieniężnych z tytułu wymierzonych im podatków lub opłat samorządowych.

4. Przepis ust. 3 ma odpowiednie zastosowanie do poszukiwania zainkasowanych a nieprzelanych przez gminy należności na rzecz innych instytucji prawa publicznego.

Art. 56. Przepisy art. 50 — 55 nie naruszają szczególnych przepisów prawnych, którymi uznano pewne przedmioty majątkowe za niepodlegające egzekucji w całości lub części albo które pozwalają na egzekucję tylko w pewnych warunkach, o ile zwolnienie lub ograniczenie egzekucji z tych przedmiotów nie zostało unormowane niniejszym dekretem.

Art. 57. Na decyzję urzędu skarbowego co do ograniczenia egzekucji służy zażalenie.

DZIAŁ VI.

Wyjawienie majątku.

Art. 58. 1. Jeżeli w toku egzekucji zostanie stwierdzony brak mienia podlegającego zajęciu

lub gdy zajęte mienie nie wystarcza na zupełne zaspokojenie poszukiwanej należności, urząd skarbowy może żądać od dłużnika wyjawienia majątku i wskazania miejsca jego położenia.

2. W tym celu urząd skarbowy przesłucha dłużnika i sporządzi na podstawie oświadczenia dłużnika wykaz jego majątku.

Art. 59. 1. W przypadku odmowy złożenia wykazu majątku bądź też gdy zachodzi przypuszczenie, że złożony wykaz jest nieścisły, urząd skarbowy zwróci się do właściwego sądu z wnioskiem o nakazanie dłużnikowi złożenia wykazu majątku oraz przysięgi, że ze swego majątku świadomie niczego nie zataił i że wykaz jest prawdziwy i zupełny.

2. Sąd na wniosek urzędu skarbowego nakaże dłużnikowi złożenie wykazu majątku i przysięgi oraz zastosuje przepisy o wyjawieniu majątku, przewidziane w sądowym postępowaniu egzekucyjnym.

CZĘŚĆ II.

Przepisy szczegółowe.

DZIAŁ I.

Egzekucja z ruchomości.

ROZDZIAŁ I.

Zajęcie.

Art. 60. 1. Zająć można tylko ruchomości dłużnika będące bądź w jego władaniu, bądź we władaniu samego wierzyciela, który do nich skierował egzekucję. Ruchomości dłużnika, będące we władaniu osoby trzeciej, można zająć tylko wówczas, gdy ona wyraźnie zgadza się na ich zajęcie.

2. Nie należy zajmować ruchomości ponad ilość potrzebną do zaspokojenia poszukiwanej należności i kosztów egzekucji.

Art. 61. 1. Egzekucja z ułamkowej części rzeczy ruchomej, będącej wspólną własnością kilku osób, odbywa się w sposób przewidziany dla egzekucji z ruchomości, z zastrzeżeniem, że sprzedaży podlega tylko udział dłużnika we wspólnej ruchomości.

2. Innym współwłaścicielom łącznie służy prawo żądania, aby była sprzedana cała rzecz.

Art. 62. 1. Z ruchomości należących do gospodarstwa domowego ulegają zajęciu przede wszystkim gotówka, następnie przedmioty zbytkowe, jak kosztowności i klejnoty, oraz papiery wartościowe.

2. Dłużnikowi służy prawo żądania, aby wskazane przezeń przedmioty, poza wymienionymi w ust. 1, nie były zajęte, jeżeli inne pozostałe wystarczają według oszacowania na zaspokojenie poszukiwanej należności.

Art. 63. W przedsiębiorstwach przemysłowych lub handlowych podlegają zajęciu przede wszystkim przedmioty wymienione w art. 62 ust. 1, po tym zapasy wytworów, towarów i surowców, a gdy i te nie wystarczają na zaspokojenie poszukiwanych należności, także inne ruchomości.

Art. 64. 1. Zajęcie towarów, oddanych przez dłużnika do transportu przedsiębiorstwom przewozowym (kolejowym, żeglugowym i innym), może nastąpić tylko wtedy, gdy egzekucja z innego ruchomego majątku była bezskuteczna lub gdy zebrane przez władzę egzekucyjną dane o majątku ruchomym dłużnika wskazują, że bez zastosowania tego środka egzekucja byłaby udaremniona lub znacznie utrudniona.

2. Zajęcie nadanych przesyłek może nastąpić bądź przed wysłaniem ich z miejsca nadania, bądź przed wydaniem ich odbiorcy po przybyciu przesyłki do miejsca przeznaczenia, jeżeli towar stanowi jeszcze własność dłużnika.

Art. 65. 1. Organ egzekucyjny dokonywa zajęcia przez wciągnięcie zajętych ruchomości do protokółu. Zajęcie jest dokonane z chwilą podpisania protokółu przez organ egzekucyjny.

2. Dłużnikowi, a w razie oddania zajętej ruchomości pod dozór osoby trzeciej, także dozorcy organ egzekucyjny doręcza odpis protokółu zajęcia.

Art. 66. Jeżeli organ egzekucyjny zmuszony jest dalszy ciąg zajęcia odroczyć, powinien, stosownie do okoliczności, poczynić zarządzenia, zapobiegające usunięciu ruchomości jeszcze niezajętych.

Art. 67. Jeżeli wierzyciel żądał, by zajęcie odbyło się w jego obecności, władza egzekucyjna zawiadomi go o terminie, w którym zajęcie ma być dokonane. Jeżeli wierzyciel pomimo zawiadomienia nie stawił się, zajęcie będzie dokonane w jego nieobecności.

Art. 68. Jeżeli ruchomości, zajęte na zaspokojenie jednej należności, mają być zajęte jeszcze na zaspokojenie innej należności, organ egzekucyjny dokona nowego zajęcia przez zaznaczenie go w protokóle pierwszego zajęcia. O dokonaniu nowego zajęcia należy dłużnika zawiadomić.

Art. 69. 1. Organ egzekucyjny przy zajęciu dokonywa opisu każdej zajmowanej ruchomości według znamion jej właściwych oraz oznacza jej wartość. Organ egzekucyjny może dokonać oszacowania na podstawie dowodów, okazanych przez dłużnika, a w szczególności na podstawie faktur.

2. Przedmioty ze złota, platyny i srebra nie mogą być oszacowane poniżej wartości kruszcu.

Art. 70. Jeżeli organ egzekucyjny uzna, że w celu należytego oszacowania należy powołać biegłego, albo jeżeli wierzyciel lub dłużnik podnoszą zarzuty przeciw oznaczonej wartości, oszacowanie przez biegłego odbędzie się naj-

później w ostatnim tygodniu przed terminem licytacji. O terminie oszacowania urząd skarbowy zawiadomi wierzyciela i dłużnika.

Art. 71. 1. Do oszacowania, zarządzonego w myśl artykułu poprzedzającego, urząd skarbowy powoła jednego biegłego. Jeżeli mają być oszacowane ruchomości rozmaitego rodzaju, a nie ma biegłego, któryby mógł oszacować wszystkie ruchomości, urząd skarbowy powoła biegłego do oszacowania każdej z odrębnych grup ruchomości.

2. Strona, żądająca oszacowania przez biegłego, powinna złożyć na koszty tego oszacowania sumę odpowiednio oznaczoną przez urząd skarbowy, pod rygorem odrzucenia żądania strony.

Art. 72. Na każdej zajętej ruchomości organ egzekucyjny umieści znak, ujawniający na zewnątrz jej zajęcie, a jeżeli to nie jest możliwe, ujawni je w inny sposób.

Art. 73. Zajęte ruchomości organ egzekucyjny odda pod dozór dłużnikowi lub osobie trzeciej, u której je zajął, jednak z ważnych przyczyn może każdego czasu oddać je pod dozór innej osobie, nie wyłączając wierzyciela, choćby to było związane z koniecznością ich przeniesienia.

Art. 74. Jeżeli organ egzekucyjny zajęte ruchomości oddał pod dozór dłużnikowi, osobie trzeciej lub wierzycielowi, osoby te sprawują obowiązki dozorcy.

Art. 75. 1. Dozorca obowiązany jest przechowywać oddane mu pod dozór ruchomości z taką starannością, by nie straciły na wartości i wydać je na wezwanie urzędu skarbowego lub organu egzekucyjnego. Dozorca nie odpowiada za uszkodzenie rzeczy przypadkowe lub wynikłe wskutek siły wyższej. Dozorca obowiązany jest zawiadomić urząd skarbowy o zamierzonej zmianie miejsca przechowania ruchomości oraz o ich uszkodzeniu.

2. Jeżeli zajęte ruchomości pozostawione w pomieszczeniu należącym do dłużnika i dozór powierzono jemu samemu lub członkowi jego rodziny razem z nim mieszkającemu lub pracującemu albo domownikowi, dozorca ma prawo zwykłego używania rzeczy, byleby przez to rzecz nie straciła na wartości. To samo stosuje się do przypadku, gdy rzeczy zajęto u osoby trzeciej i pozostawiono pod jej dozorem, jeżeli osoba ta uprawniona jest do używania rzeczy. W innych przypadkach dozorca nie ma prawa używać ruchomości oddanej mu pod dozór.

Art. 76. Dozorcy, jeżeli nim nie jest dłużnik, członek jego rodziny lub domownik albo osoba trzecia, u której ruchomość została zajęta (art. 60), należy się wynagrodzenie za przechowanie i dozór, odpowiednio do poniesionych trudów, w wysokości określonej przez urząd skarbowy.

Art. 77. Urząd skarbowy może z ważnych przyczyn zwolnić dozorcę i w jego miejsce ustanowić innego.

Art. 78. Z powodu uszkodzenia lub zaginięcia zajętej ruchomości w czasie przechowywania jej u dozorcy lub w czasie transportu dłużnikowi nie służy żadne roszczenie do wierzyciela, chyba że spełniał on funkcje dozorcy.

Art. 79. 1. W miejscowościach, w których urząd skarbowy nie posiada osobnych pomieszczeń do przechowywania i dozorowania zajętych ruchomości oraz ich sprzedaży, związki samorządu terytorialnego obowiązane są za zwrotem poniesionych kosztów dostarczyć na ten cel odpowiedniego pomieszczenia oraz przechowywać zajęte ruchomości, złożone w tym pomieszczeniu przez organa egzekucyjne.

2. Do przechowywania i dozorowania zajętych ruchomości w pomieszczeniach, wymienionych w ust. 1, będą miały odpowiednie zastosowanie przepisy art. 65 ust. 2 oraz art. 73—78.

ROZDZIAŁ II.

Sprzedaż.

Art. 80. 1. Sprzedaż zajętych ruchomości odbywa się przez publiczną licytację, jeżeli niniejszy dekret nie stanowi inaczej.

2. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości może w drodze rozporządzenia ustalić odmienne zasady sprzedaży zajętych ruchomości niż przewidziane w niniejszym dekrecie.

Art. 81. Papiery wartościowe i inne ruchomości, mające cenę targową lub giełdową, urząd skarbowy sprzeda z wolnej ręki po kursie dziennym, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej. Jeżeli sprzedaż taka w miejscu siedziby urzędu skarbowego nie może być dokonana w ciągu tygodnia, urząd skarbowy, na wniosek wierzyciela lub dłużnika albo też z urzędu, prześle je urzędowi skarbowemu w miejscowości będącej większym ośrodkiem handlowym celem ich sprzedaży z wolnej ręki za cenę targową lub giełdową, pod warunkiem wszakże, że strona żądająca złoży w terminie oznaczonym przez urząd skarbowy sumę potrzebną na koszty przesyłki i jej ubezpieczenia.

2. Pieniądze zagraniczne oraz złoto, platyna, srebro i przedmioty z nich wytworzone będą sprzedawane na zasadach i w trybie określonym w drodze rozporządzenia Ministra Skarbu.

3. Towary objęte monopolem państwowym ulegają sprzedaży z wolnej ręki przedsiębiorstwom monopolowym za cenę nie niższą niż niż 80% ceny monopolowej z potrąceniem rabatów handlowych.

4. Artykuły lub towary, podlegające podatkom pośrednim, nieodpowiadające warunkom dopuszczenia do wolnego obrotu, zajęte w wytwórni lub w wolnym składzie, ulegają przekazaniu po cenie szacunkowej bądź sprzedaży z wolnej ręki przedsiębiorstwom produkującym albo przetwarzającym te artykuły.

5. Jeżeli sprzedaż przewidziana w ust. 1 nie dojdzie do skutku, urząd skarbowy zarządzi dokonanie sprzedaży przez publiczną licytację.

Art. 82. 1. Po pierwszej licytacji niedoszłej do skutku (art. 93) urząd skarbowy może na wniosek dłużnika lub wierzyciela, a także z urzędu zarządzić, by sprzedaż zajętych ruchomości odbyła się w inny sposób niż w drodze licytacji (nie wyłączając sprzedaży z wolnej ręki sprzedaży w przedsiębiorstwie dłużnika, sprzedaży komisowej itp.) oraz by tego rodzaju sprzedaż odbyła się w innym miejscu niż miejsce, w którym znajdują się ruchomości, i przez inną osobę niż właściwy organ egzekucyjny. W tym celu urząd skarbowy zarządzi dostarczenie ruchomości na miejsce, w którym ma się odbyć sprzedaż. Dokonanie sprzedaży w powyższy sposób może nastąpić nawet przed pierwszą licytacją, jednakże tylko za zgodą dłużnika.

2. Przy sprzedaży takiej urząd skarbowy oznaczy cenę, poniżej której sprzedaży nie można dokonać, oraz termin, do którego sprzedaż ma być dokonana. O zarządzeniu sprzedaży zajętych ruchomości w myśl ust. 1 urząd skarbowy zawiadomi równocześnie dłużnika, i wierzyciela, jeżeli tego zażądał.

3. Przepis art. 78 i 81 ust. 4 ma odpowiednie zastosowanie.

4. Na decyzję urzędu skarbowego służy zażalenie.

Art. 83. 1. Termin licytacji powinien być tak wyznaczony, aby licytacja nie odbyła się wcześniej, niż piętnastego dnia od daty zajęcia.

2. Termin licytacji może być wyznaczony na dzień wcześniejszy niż piętnasty od daty zajęcia, jeżeli ruchomości ulegają szybkiemu zepsuciu lub wskutek opóźnienia sprzedaży straciłyby znacznie na wartości oraz jeżeli przechowanie pociąga za sobą koszty niewspółmierne z ich wartością.

3. Termin licytacji przedmiotów zajętych u właścicieli, użytkowników lub dzierżawców gospodarstw rolnych powinien być tak wyznaczony, aby licytacja nie odbyła się podczas siewów zwyczajnych wiosennych i jesiennych przez dwa tygodnie i podczas żniw przez cztery tygodnie. Czas siewów i żniw określają izby skarbowe według stosunków miejscowych, po wysłuchaniu opinii organizacji rolniczych.

Art. 84. 1. Licytacja odbędzie się w miejscu, gdzie znajdują się ruchomości.

2. Urząd skarbowy może jednak zarządzić na wniosek dłużnika lub wierzyciela, a także z urzędu, aby licytacja ruchomości odbyła się w innym miejscu, jak również aby licytację przeprowadził inny niż właściwy organ egzekucyjny, jeżeli to rokuje korzystniejszą sprzedaż z uwzględnieniem kosztów. W tym celu urząd skarbowy zarządzi dostarczenie ruchomości na miejsce, w którym ma się odbyć licytacja.

3. Urząd skarbowy zaniecha przewozu lub przesyłki, jeżeli strona, która wniosek zgłosiła, nie złożyła sumy potrzebnej na koszty przewozu lub przesyłki w terminie oznaczonym.

Art. 85. 1. Urząd skarbowy ogłosi o licytacji przez obwieszczenie, w którym wymieni:

a) miejsce i czas licytacji,
b) ruchomości, które mają być sprzedane, z podaniem ich rodzaju i łącznej sumy oszacowania,
c) miejsce i czas, kiedy można oglądać ruchomości przed licytacją,
d) nazwisko dłużnika, jeżeli podanie nazwiska jest wskazane.

2. Odpisy obwieszczenia urząd skarbowy doręczy dłużnikowi, dozorcy, nadto wierzycielowi, jeżeli w nadesłanym wniosku egzekucyjnym tego zażądał — najpóźniej w terminie przewidzianym do ogłoszenia obwieszczeń.

Art. 86. Najpóźniej na trzy dni przed dniem licytacji, a gdy licytacja ma się odbyć wcześniej niż piętnastego dnia od daty zajęcia, na jeden dzień przed wyznaczonym terminem lub w wyjątkowych przypadkach nawet w dniu licytacji urząd skarbowy zarządzi przybicie obwieszczenia na tablicy władzy egzekucyjnej, na drzwiach zewnętrznych domu, gdzie ma się odbyć licytacja, na tablicy ogłoszeń najbliższego zarządu gminnego, a nadto, jeżeli to uzna za potrzebne, zarządzi ogłoszenie innym sposobem w danej miejscowości przyjętym, celem rozpowszechnienia wiadomości o licytacji.

Art. 87. 1. Jeżeli wartość ruchomości, które mają być sprzedane w drodze licytacji, przekracza 50.000 zł, urząd skarbowy zarządzi jednorazowe zamieszczenie obwieszczenia w dzienniku poczytnym w danej miejscowości.

2. Władza egzekucyjna powinna umieszczać w dzienniku takim, jeżeli to jest możliwe, zbiorowe obwieszczenie o terminach sprzedaży ruchomości, należących do różnych dłużników, choćby terminy te przypadały na różne dni.

3. Na wniosek i koszt wierzyciela lub dłużnika urząd skarbowy zarządzi ogłoszenie również w inny odpowiedni sposób przez wnioskodawcę wskazany.

4. Minister Skarbu może podwyższać kwotę wymienioną w ust. 1.

Art. 88. Przetarg rozpoczyna się od wywołania ceny. Cena wywołana jest połową sumy oszacowania.

Art. 89. Na sprzedaż będą wystawione kolejno poszczególne ruchomości lub poszczególne grupy, obejmujące ruchomości tego samego rodzaju, z wymienieniem sumy oszacowania i sumy wywołania. Dłużnik może żądać, aby ruchomości były wystawione na sprzedaż w kolejności przez niego wskazanej.

Art. 90. Przetarg odbywa się ustnie. Zaofiarowana cena przestaje wiązać uczestnika licytacji, jeżeli inny uczestnik postąpił cenę wyższą.

Art. 91. Organ egzekucyjny udzieli przybicia czyli przyzna własność sprzedanej ruchomości osobie, która zaofiarowała najwyższą cenę, je-

żeli po trzykrotnym wezwaniu do dalszych postąpień nikt więcej nie zaofiarował.

Art. 92. 1. Licytacja poczytuje się za niedoszłą do skutku, jeżeli w niej nie weźmie udziału przynajmniej dwóch licytantów, jak również jeżeli żaden z uczestniczących nie zaofiaruje ceny wyższej ponad cenę wywołania.

2. W przetargu nie mogą uczestniczyć: dłużnik, organ egzekucyjny prowadzący licytację, jego małżonek i dzieci oraz osoby obecne na licytacji w charakterze urzędowym. Za taką osobę nie uważa się wierzyciela.

3. Przetargu nie można rozpoczynać później niż w dwie godziny po czasie, oznaczonym w obwieszczeniu o licytacji.

Art. 93. 1. Jeżeli w pierwszym terminie licytacja nie doszła do skutku, wyznaczony zostanie termin ponownej licytacji.

2. Ponowna licytacja może być wyznaczona po podaniu o tym do publicznej wiadomości co najmniej na trzy dni przed jej terminem. W przypadkach przewidzianych w art. 83 ust. 2 termin ten może być skrócony.

3. Na ponownej licytacji ruchomości mogą być sprzedane nawet niżej ceny wywołania.

Art. 94. 1. Wierzyciel lub dłużnik mogą wnieść skargę na udzielenie przybicia w razie naruszenia przepisów o publicznym charakterze licytacji, o najniższej cenie nabycia i o wyłączeniu od udziału w przetargu. Skarga powinna być zgłoszona do protokółu licytacji.

2. Na decyzję urzędu skarbowego, wydaną na skutek skargi, służy zażalenie.

3. Gdyby rozstrzygnięcie skargi przez urząd skarbowy nie nastąpiło w ciągu dwóch tygodni, nabywca może zrzec się nabycia i odebrać zapłaconą sumę.

4. Nie ma skargi na udzielenie przybicia ruchomości, które ulegają szybkiemu zepsuciu.

Art. 95. Nabywca obowiązany jest całą cenę nabycia, jeżeli ona nie przewyższa 25.000 zł, uiścić natychmiast po udzieleniu mu przybicia. Jeżeli ceny nie uiści, traci prawo wynikłe z przybicia i nie może uczestniczyć nadal w licytacji. Organ egzekucyjny wznowi niezwłocznie przetarg na tę samą ruchomość rozpoczynając go od ceny wywołania.

Art. 96. Jeżeli cena licytacyjna przewyższa sumę 25.000 zł, nabywca powinien złożyć natychmiast jedną piątą część tej ceny, nie mniej jednak niż 25.000 zł pod rygorem przewidzianym w art. 95, resztę zaś do godziny dwunastej dnia następnego. Nabywca, który w tym terminie nie zapłaci reszty ceny, traci prawo wynikłe z przybicia, licytacja zaś uznana będzie za niebyłą.

Art. 97. 1. Nabywca, który nie zapłacił ceny licytacyjnej w terminach przewidzianych w art. 95 i 96, obowiązany jest zapłacić jedną piątą część tej ceny. Jeżeli sumy tej w tychże terminach nie zapłaci, będzie ona ściągnięta w myśl przepisów niniejszego dekretu.

2. Piąta część ceny licytacyjnej, ściągnięta od nabywcy, użyta będzie na zaspokojenie poszukiwanej należności, a w przypadku zupełnego jej zaspokojenia otrzyma ją dłużnik.

Art. 98. Nabywca, jeżeli jest jedynym wierzycielem egzekucyjnym, ma prawo poszukiwaną przez siebie należność zaliczyć na cenę nabycia.

Art. 99. 1. Nabywca, który zapłacił całą cenę licytacyjną, staje się właścicielem nabytej ruchomości i powinien ją natychmiast odebrać.

2. Ruchomości sprzedanych nie wydaje się nabywcy, jeżeli do protokółu licytacji zgłoszono skargę na udzielenie przybicia w przypadkach przewidzianych w art. 94.

Art. 100. Nabywca nie może domagać się ani unieważnienia nabycia, ani zmniejszenia ceny nabycia z powodu wad ruchomości, z powodu wadliwego oszacowania ani z jakiejkolwiek innej przyczyny.

DZIAŁ II.

Egzekucja z wierzytelności pieniężnych i innych praw majątkowych.

ROZDZIAŁ I.

Przepisy ogólne.

Art. 101. 1. Do egzekucji z wierzytelności pieniężnej lub innego prawa majątkowego urząd skarbowy przystępuje przez ich zajęcie. Celem zajęcia urząd skarbowy:

a) zawiadomi dłużnika egzekwowanego, że nie wolno mu zajętej sumy lub innego świadczenia odebrać ani nimi rozporządzać, jak również nie wolno mu rozporządzać zabezpieczeniem dla nich ustanowionym,

b) wezwie dłużnika wierzytelności lub prawa, aby należnej od niego sumy lub świadczenia nie uiszczał dłużnikowi egzekwowanemu, a należne sumy wpłacił urzędowi skarbowemu lub złożył do depozytu sądowego.

2. Jednocześnie urząd skarbowy wezwie dłużnika zajętej wierzytelności lub prawa, aby w ciągu tygodnia złożył oświadczenie:

a) czy dłużnikowi egzekwowanemu należy się od niego zajęta wierzytelność lub czy uznaje zajęte prawo,

b) czy zajętą wierzytelność uiści, czy też odmawia uiszczenia i z jakiej przyczyny,

c) czy i w jakim sądzie lub przed jaką władzą toczy się albo toczyła się sprawa o zajętą wierzytelność lub prawo.

3. Zajęcie jest dokonane z chwilą doręczenia wezwania dłużnikowi zajętej wierzytelności lub prawa.

Art. 102. Skutki zajęcia powstają, chociażby wezwanie nie było jeszcze doręczone dłużnikowi zajętej wierzytelności lub prawa, jeżeli zawiadomienie o zajęciu doręczone było jednej z osób biorących udział w akcie prawnym, dotyczącym tej wierzytelności lub prawa, a kontrahent tej osoby o tym wiedział.

Art. 103. Jeżeli prawo majątkowe, które ma być zajęte jest tego rodzaju, iż nie ma ściśle określonej osoby obciążonej obowiązkiem wobec dłużnika egzekwowanego, zajęcie jest dokonane z chwilą doręczenia zawiadomienia dłużnikowi egzekwowanemu.

Art. 104. Na żądanie wierzyciela urząd skarbowy sporządzi opis zajętego prawa majątkowego.

Art. 105. 1. Jeżeli ma być zajęta wierzytelność, przypadająca dłużnikowi od Skarbu Państwa lub związku samorządu terytorialnego albo od instytucji i funduszów w ich zarządzie będących, za dłużnika wierzytelności uważa się urząd, który powołany jest do wydania polecenia wypłaty. Wezwanie doręczone będzie także kasie, która ma dokonać wypłaty dłużnikowi egzekwowanemu; kasa wstrzyma wypłatę, choćby już otrzymała polecenie wypłacenia dłużnikowi egzekwowanemu należnej sumy.

2. Wskazanie urzędu, który jest powołany do wydania polecenia wypłaty i kasy, która ma dokonać wypłaty, jest obowiązkiem wierzyciela.

3. Wierzytelność przypadająca dłużnikowi od Skarbu Państwa, przedsiębiorstw państwowych, rozliczających się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego i wymienionych w rozporządzeniu Ministra Skarbu, funduszów państwowych, będących osobami prawnymi, lub związku samorządu terytorialnego — z tytułu dostaw i robót, może być zajęta przed ukończeniem dostawy lub roboty do wysokości uzgodnionej z instytucją, na rzecz której robota lub dostawa jest wykonywana. Nie wymaga uzgodnienia zajęcie wierzytelności do wysokości 25% kwoty każdorazowej wypłaty.

Art. 106. Dłużnik zajętej wierzytelności lub innego prawa majątkowego, który na wezwanie urzędu skarbowego nie złoży oświadczenia, o którym mowa w art. 101, lub złoży oświadczenie niezgodne z rzeczywistością, odpowiada według zasad prawa cywilnego za wyrządzoną przez to wierzycielowi szkodę.

Art. 107. Zajęcie sum, płatnych periodycznie, obejmuje także wypłaty przyszłe.

Art. 108. Bez potrzeby ponownego zajęcia, zajęcie płac i innych sum przypadających ze stosunku służbowego lub z umowy o pracę obowiązuje także osobę, na którą przeszły obowiązki poprzedniego pracodawcy, jeżeli ta osoba o zajęciu wiedziała.

Art. 109. 1. Urząd skarbowy poleci organowi egzekucyjnemu odebranie dłużnikowi dokumentów, stanowiących dowód wierzytelności lub innego prawa majątkowego, i złoży je do depozytu kasy urzędu skarbowego.

2. Jeżeli wierzyciel zgłosił wniosek, aby odebranie odbyło się w jego obecności, urząd skarbowy zawiadomi go o terminie tej czynności. W razie niestawienia się wierzyciela czynność będzie dokona w jego nieobecności.

Art. 110. 1. Zajęcie wierzytelności lub innego prawa majątkowego, związanych z posiadaniem dokumentu, odbywa się przez odebranie dokumentu dłużnikowi lub osobie trzeciej, która zgodzi się na wydanie dokumentu.

2. Zajęcie wierzytelności lub prawa jest dokonane z chwilą spisania protokółu stwierdzającego odebranie dokumentu.

Art. 111. 1. Jeżeli wierzytelność, związana z posiadaniem dokumentu, może być odebrana dopiero po wypowiedzeniu, urząd skarbowy dokona wypowiedzenia, po czym podejmie poszukiwaną sumę; zarazem urząd skarbowy dokona czynności zachowawczych.

2. To samo stosuje się odpowiednio do innych praw majątkowych, związanych z posiadaniem dokumentu.

Art. 112. 1. Następne zajęcia wierzytelności lub prawa majątkowego, związanych z posiadaniem dokumentu, będą dokonywane przez zaznaczenie na protokóle pierwszego zajęcia.

2. O nowym zajęciu należy zawiadomić dłużnika egzekwowanego oraz dłużnika zajętej wierzytelności lub prawa.

Art. 113. 1. Jeżeli zajęte zostało prawo majątkowe, z mocy którego mają być wydane ruchomości dłużnikowi, będą one wydane organowi egzekucyjnemu w miejscu, gdzie miały być wydane dłużnikowi egzekwowanemu.

2. Przez zajęcie prawa dokonane jest zajęcie danych organowi egzekucyjnemu ruchomości. Dalsza egzekucja z tych ruchomości prowadzona będzie według przepisów o egzekucji z ruchomości.

Art. 114. 1. Jeżeli zajęte zostało prawo, z mocy którego ma być wydana nieruchomość, urząd skarbowy wydaną mu nieruchomość odda dłużnikowi egzekwowanemu, a w razie potrzeby ustanowionemu przez siebie dozorcy.

2. Dalsza egzekucja z tej nieruchomości prowadzona będzie według przepisów o egzekucji z nieruchomości bądź o zarządzie przymusowym.

Art. 115. 1. Jeżeli zostało zajęte prawo, z mocy którego dłużnik egzekwowany może żądać działu majątku, zajęcie obejmuje wszystko co dłużnikowi egzekwowanemu z działu przypadnie. Jeżeli urząd skarbowy w ciągu miesiąca po ukończeniu działu nie rozpocznie egzekucji z mienia przypadłego dłużnikowi, przedmioty majątkowe, do których egzekucji nie skierował, będą wolne od zajęcia.

2. O zajęciu urząd skarbowy zawiadomi wskazane przez wierzyciela osoby, przeciwko którym dłużnikowi egzekwowanemu służy prawo żądania działu.

Art. 116. W razie zajęcia prawa majątkowego, według którego osoba obciążona obowiązkiem ma według wyboru dłużnika albo zapłacić sumę pieniężną, albo spełnić inne świadczenie, prawo wyboru przechodzi na urząd skarbowy, jeżeli dłużnik, wezwany przez urząd skarbowy do dokonania wyboru, w ciągu tygodnia z tego prawa nie skorzystał.

Art. 117. Jeżeli wierzytelność lub prawo majątkowe jest zabezpieczone poręczeniem albo zastawem, niewpisanym do księgi wieczystej, urząd skarbowy zawiadomi poręczyciela albo właściciela przedmiotu lub prawa zastawem obciążonego, iż zajętej sumy lub świadczenia nie wolno uiścić dłużnikowi.

Art. 118. 1. Zajęcia wierzytelności lub innych praw majątkowych, zabezpieczonych wpisem hipotecznym, dokonywa się przez odpowiedni wpis do księgi wieczystej.

2. Wpis do księgi wieczystej zostanie dokonany na podstawie administracyjnego tytułu wykonawczego.

Art. 119. Jeżeli obowiązek dłużnika zajętej wierzytelności lub innego prawa majątkowego zależy od świadczenia wzajemnego, które ma spełnić dłużnik egzekwowany, a które polega na wydaniu rzeczy, znajdującej się w jego władaniu, urząd skarbowy poleci organowi egzekucyjnemu odebranie tej rzeczy dłużnikowi egzekwowanemu, gdy jego obowiązek wydania rzeczy dłużnikowi zajętej wierzytelności lub prawa jest już orzeczony prawomocnym wyrokiem lub stwierdzony innym tytułem egzekucyjnym. Na decyzję urzędu skarbowego służy zażalenie.

Art. 120. 1. Urząd skarbowy do wysokości poszukiwanej należności może z mocy samego zajęcia wykonywać wszelkie prawa dłużnika celem poszukiwania zajętej sumy lub świadczenia.

2. Wykonywanie praw dłużnika urząd skarbowy zleci bądź organowi egzekucyjnemu bądź innej osobie. Osobom nienależącym do składu osobowego władzy egzekucyjnej może być przyznane wynagrodzenie. Na decyzję urzędu skarbowego co do wynagrodzenia służy zażalenie.

3. Dłużnik egzekwowany powinien udzielić urzędowi skarbowemu wszelkich wyjaśnień, potrzebnych do dochodzenia praw przeciwko dłużnikowi zajętej wierzytelności lub prawa.

Art. 121. Jeżeli wykonywanie praw dłużnika przez urząd skarbowy natrafia na znaczne trudności, sąd na wniosek urzędu skarbowego wyznaczy kuratora celem wykonania tych praw. Bliższe oznaczenie czynności kuratora należy do sądu.

Art. 122. 1. W razie gdy ściągnięcie zajętej wierzytelności natrafia na znaczne trudności, może nastąpić sprzedaż wierzytelności z wyjątkiem wierzytelności mających za przedmiot sumy płatne periodycznie (art. 107).

2. Do sprzedaży wierzytelności stosuje się odpowiednio przepisy o sprzedaży ruchomości.

Art. 123. 1. W przypadku zajęcia prawa majątkowego urząd skarbowy może wprowadzić zarząd przymusowy lub dokonać sprzedaży prawa.

2. Do zarządu przymusowego i sprzedaży prawa stosuje się odpowiednio przepisy o egzekucji z pożytków i dochodów z nieruchomości przez zarząd przymusowy i o sprzedaży ruchomości.

ROZDZIAŁ II.

Egzekucja z udziałów w spółkach.

ODDZIAŁ 1.

Przepisy wspólne.

Art. 124. 1. Wszczęcie egzekucji z udziału w spółce może nastąpić w przypadku, gdy egzekucja z ruchomości spólnika okaże się bezskuteczna.

2. Na decyzję urzędu skarbowego o skierowaniu egzekucji do udziału w spółce służy zażalenie.

Art. 125. Za udział w spółce uważa się zespół praw majątkowych spólnika w spółce, nie wyłączając prawa do udziału w zyskach i innych korzyściach majątkowych oraz prawa do otrzymania wypłaty udziału w przypadku wystąpienia ze spółki lub rozwiązania spółki.

Art. 126. Skutki zajęcia udziału w spółce rozciągają się także na prawa uboczne, związane z zajętym prawem głównym, oraz na prawa spólnika do zysku ze spraw jeszcze niezakończonych, przysługujące mu na wypadek wystąpienia ze spółki. Zajęcie udziału w spółce nie ma wpływu na prowadzenie tych spraw; urząd skarbowy może jednak żądać wyjaśnień, rachunków i podziału zysku z końcem każdego roku obrachunkowego oraz po zakończeniu tych spraw.

Art. 127. 1. Zajęcie udziału w spółce rozciąga się również na prawo spólnika do wypowiedzenia udziału oraz na prawo spólnika do wypowiedzenia spółki.

2. Z mocy zajęcia udziału w spółce urząd skarbowy może wykonać prawo spólnika do wypowiedzenia udziału bądź prawo spólnika do wypowiedzenia spółki z przyczyn przewidzianych w ustawie lub w umowie spółki.

3. Do współudziału przy sporządzeniu bilansu lub inwentarza spółki urząd skarbowy może delegować swego przedstawiciela.

4. Przepisy niniejszego artykułu stosuje się tylko w przypadku poszukiwania należności orzeczonych prawomocnie.

Art. 128. Przez zajęcie udziału w spółce wierzyciel egzekwujący nie zyskuje charakteru spólnika w stosunku do spółki, może jednak

zasięgać za pośrednictwem urzędu skarbowego wiadomości o stanie jej interesów.

Art. 129. Osoby prowadzące sprawy spółki oraz osoby uprawnione do reprezentowania spółki mają obowiązek na żądanie urzędu skarbowego udzielać wyjaśnień potrzebnych do dochodzenia praw związanych z zajętym udziałem oraz okazywać księgi handlowe i zapiski.

Art. 130. Po zajęciu udziału w spółce nie wolno dłużnikowi egzekwowanemu rozporządzać prawami związanymi z zajętym udziałem ani też czerpać żadnych korzyści wypływających z tych praw.

Art. 131. Uchwała spólników zapadła po wszczęciu egzekucji przeciw spólnikowi, wyłączająca zysk od podziału między spólników bądź też wyłączająca uczestnictwo egzekwowanego spólnika w podziale zysku, nie ma skutków prawnych dla wierzyciela egzekwującego.

ODDZIAŁ 2.

Egzekucja z udziałów w spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością i w spółdzielniach.

Art. 132. Przepisy oddziału 1 stosuje się odpowiednio do egzekucji z udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością oraz w spółdzielni.

Art. 133. 1. Sprzedaż udziału w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością odbywa się w trybie przewidzianym dla sprzedaży ruchomości.

2. Jeżeli ma nastąpić sprzedaż udziału w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, którego zbycie umowa spółki uzależnia od zezwolenia spółki lub w inny sposób ogranicza, spółka ma prawo przedstawić osobę, która nabędzie udział za cenę, jaką określi na wniosek urzędu skarbowego sąd rejestrowy po wysłuchaniu w razie potrzeby jednego lub kilku biegłych.

3. W przypadku przewidzianym w ust. 1 spółka powinna w ciągu dwóch tygodni od zawiadomienia urzędu skarbowego o postanowieniu sprzedaży udziału zgłosić wniosek do tego urzędu o przeprowadzenie oszacowania. Jeżeli spółka w powyższym terminie z wnioskiem takim nie wystąpi albo jeżeli w ciągu dwóch tygodni od zawiadomienia spółki o ustaleniu ceny nabycia osoba, wskazana przez spółkę, nie złoży urzędowi skarbowemu ustalonej ceny, udziały będą sprzedane trybem, przewidzianym w niniejszym dekrecie.

Art. 134. 1. Udziały członka spółdzielni ulegają zajęciu z zastosowaniem ograniczeń, przewidzianych w ustawie o spółdzielniach.

2. Wypowiedziany udział członka spółdzielni będzie wypłacony urzędowi skarbowemu na podstawie zatwierdzonego bilansu tego roku, w którym nastąpiło wypowiedzenie. Czas wypłaty wskazuje statut. W braku odpowiednich postanowień w statucie wypłata udziału nastąpić powinna najpóźniej w trzy miesiące od zatwierdzenia bilansu.

DZIAŁ III.

Szczególny tryb egzekucji z przedsiębiorstw.

ROZDZIAŁ I.

Egzekucja z przedsiębiorstw utrzymujących stałe zakłady.

ODDZIAŁ 1.

Zarząd przymusowy i wydzierżawienie przedsiębiorstwa.

Art. 135. 1. Jeżeli zastosowana do przedsiębiorstwa egzekucja z ruchomości, z wierzytelności pieniężnych i innych praw majątkowych nie doprowadziła do zaspokojenia egzekwowanych należności orzeczonych prawomocnie, a dalsze bezwzględne jej prowadzenie mogłoby spowodować likwidację przedsiębiorstwa, urząd skarbowy może zarządzić zajęcie prowadzonego przez dłużnika przedsiębiorstwa.

2. Zajęcie przedsiębiorstwa powoduje z mocy samego prawa odjęcie dłużnikowi zarządu przedsiębiorstwa. Na wniosek dłużnika izba skarbowa może przyznać z sum uzyskanych z zarządu przymusowego odpowiednie kwoty na utrzymanie dłużnika, jeżeli zajęte przedsiębiorstwo było jego jedynym źródłem utrzymania, a dłużnik wykaże się niemożnością zarobkowania w zakresie posiadanych kwalifikacji.

3. Na decyzję urzędu skarbowego służy zażalenie.

Art. 136. 1. Równocześnie z zajęciem przedsiębiorstwa urząd skarbowy zwróci się do właściwej władzy przemysłowej o ustanowienie zarządu przymusowego nad przedsiębiorstwem. Władza przemysłowa w porozumieniu z urzędem skarbowym wyznaczy zarządcę przymusowego, określi jego prawa i obowiązki oraz ustali jego wynagrodzenie. Urzędowi skarbowemu przysługuje w każdym czasie prawo wglądu w gospodarkę zarządcy.

2. Do czasu ustanowienia zarządu przedsiębiorstwo może być unieruchomione, chyba że unieruchomienie może spowodować znaczną szkodę dla interesu publicznego lub prywatnego. W tym przypadku urząd skarbowy może poruczyć tymczasowy zarząd przedsiębiorstwa dłużnikowi, którego czynności ogranicza się do zakresu, jaki jest niezbędny do utrzymania przedsiębiorstwa w ruchu celem zapobieżenia grożącym szkodom. W razie odmowy przyjęcia zarządu przez dłużnika urząd skarbowy poruczy tymczasowy zarząd przedsiębiorstwa innej osobie.

Art. 137. Jeżeli cel egzekucji tego wymaga, zarządca przymusowy na wniosek urzędu skarbowego może na odpowiedni okres wydzierżawić przedsiębiorstwo osobie trzeciej, która obowiązana jest utrzymać je w ruchu. Umowa dzierżawy staje się ważną po zatwierdzeniu jej przez izbę skarbową, a jeżeli okres dzierżawy ma przekroczyć jeden rok — przez Ministra Skarbu. Umowa dzierżawy powinna być zawarta na piśmie.

Art. 138. W przypadku umorzenia egzekucji (art. 43 i 45) uprawnienia i zobowiązania, powstałe w okresie trwania zarządu przymusowego, przechodzą na dłużnika.

Art. 139. 1. Skierowanie egzekucji sądowej do majątku przedsiębiorstwa oraz zbycie lub wydzierżawienie przedsiębiorstwa po powstaniu tytułu egzekucyjnego nie stoi na przeszkodzie zastosowaniu przepisów niniejszego oddziału.

2. Nabywca lub dzierżawca (ust. 1) przedsiębiorstwa może uwolnić się od zastosowania środka egzekucyjnego przewidzianego w art. 135, jeżeli zgłosił właściwemu urzędowi skarbowemu zamiar nabycia lub wydzierżawienia przedsiębiorstwa, a urząd skarbowy w terminie zawitym dwutygodniowym od daty zgłoszenia nie sprzeciwił się temu.

ODDZIAŁ 2.

Upadłość.

Art. 140. 1. Jeżeli na zaspokojenie egzekwowanych przez urząd skarbowy orzeczonych prawomocnie należności, przypadających od dłużnika w związku z prowadzeniem przedsiębiorstwa, nie wystarczają płynne aktywa przedsiębiorstwa, a wydzierżawienie lub zarząd przymusowy przedsiębiorstwa (art. 136, 137 nie rokują według słusznej oceny urzędu skarbowego ściągnięcia tych należności w ciągu dwóch lat, kupiec zostanie uznany za upadłego.

2. Za aktywa płynne przedsiębiorstwa w rozumieniu niniejszego dekretu uważa się gotówkę, surowce, towary oraz wierzytelności z terminem płatności nie dłuższym niż dziewięć miesięcy.

3. W celu ustalenia stosunków majątkowych dłużnika jest on obowiązany przedstawić urzędowi skarbowemu na żądanie księgi handlowe oraz udzielić wszelkich potrzebnych wyjaśnień.

Art. 141. 1. Do zgłoszenia wniosku do sądu o ogłoszenie upadłości z powodów przewidzianych w art. 140 uprawniony jest wyłącznie urząd skarbowy przeprowadzający egzekucję.

2. We wniosku urząd skarbowy uprawdopodobni istnienie okoliczności uzasadniających w myśl art. 140 uznanie kupca za upadłego.

3. Postępowanie upadłościowe będzie prowadzone przy zastosowaniu przepisów prawa upadłościowego ze zmianami wynikającymi z przepisów niniejszego dekretu.

Art. 142. Urząd skarbowy reprezentuje w postępowaniu upadłościowym wszystkich wierzycieli, których należności są przez niego egzekwowane.

Art. 143. Urząd skarbowy jest wolny od złożenia kaucji na zabezpieczenie roszczeń dłużnika o odszkodowanie z powodu wykonania zarządzenia tymczasowego, które ma być wydane celem zabezpieczenia majątku dłużnika.

Art. 144. Wierzytelności i prawa wątpliwe co do istnienia lub możności realizacji nie mogą być wyłączone z masy upadłości i oddane upadłemu do jego dowolnego rozporządzenia, jeżeli urząd skarbowy temu się sprzeciwi.

Art. 145. 1. Urząd skarbowy może w terminie zawitym dwutygodniowym od dnia zawiadomienia o postanowieniu sprzedaży przedstawić syndykowi nabywcę przedsiębiorstwa upadłego.

2. Nabywca przedstawiony przez urząd skarbowy ma prawo pierwokupu według przepisów kodeksu zobowiązań.

3. Nabywcą przedstawionym przez urząd skarbowy może być tylko:

a) przedsiębiorstwo państwowe,
b) przedsiębiorstwo związku samorządu terytorialnego,
c) spółdzielnia wskazana przez związek rewizyjny spółdzielni.

Art. 146. 1. Na wniosek urzędu skarbowego sędzia-komisarz obowiązany jest ustanowić radę wierzycieli niezależnie od sumy wierzytelności, jaką urząd skarbowy reprezentuje.

2. Do rady wierzycieli powinien być powołany jako członek rady reprezentant urzędu skarbowego.

Art. 147. W sprawie kontroli działalności syndyka i badania stanu funduszów masy posiedzenie rady wierzycieli może zwołać członek rady reprezentujący wierzytelność zgłoszoną przez urząd skarbowy, który wówczas na posiedzeniu przewodniczy.

Art. 148. Poza przypadkami przewidzianymi w prawie upadłościowym sędzia-komisarz obowiązany jest zwołać zgromadzenie wierzycieli na wniosek członka rady wierzycieli, reprezentującego wierzytelność zgłoszoną przez urząd skarbowy.

Art. 149. Sędzia-komisarz na wniosek reprezentanta urzędu skarbowego wstrzyma uchwałę rady wierzycieli lub zgromadzenia wierzycieli, jeżeli zdaniem reprezentanta urzędu skarbowego uchwała narusza interes Skarbu Państwa bądź interes wierzyciela, którego należności są egzekwowane przez urząd skarbowy. W tym przypadku sędzia-komisarz w ciągu trzech dni przedstawi sprawę sądowi do rozstrzygnięcia.

Art. 150. Do zawarcia układu z wierzycielami potrzebna jest zgoda urzędu skarbowego, chyba że należności wierzycieli reprezentowa-

nych przez urząd skarbowy znajdują całkowite zaspokojenie.

ROZDZIAŁ II.

Egzekucja z przedsiębiorstw nieutrzymujących stałych zakładów handlowych lub przemysłowych.

Art. 151. Egzekucja z przedsiębiorstw nieutrzymujących stałych zakładów handlowych lub przemysłowych (handel rozwoźny, obnośny, jarmarczny, wędrowne rzemiosło itp.) może być przeprowadzona w trybie przewidzianym w niniejszym rozdziale.

Art. 152. 1. Organ egzekucyjny okaże właścicielowi przedsiębiorstwa lub zastępcy właściciela przedsiębiorstwa tytuł wykonawczy oraz zarządzenie egzekucyjne i wezwie go do uiszczenia egzekwowanych należności. W razie odmowy uiszczenia organ egzekucyjny zajmie towar, będący przedmiotem handlu, oraz przystąpi do natychmiastowej sprzedaży towaru z wolnej ręki w całości lub częściami.

2. Towar może być sprzedany po cenie nie niższej niż 75% ceny rynkowej.

Art. 153. 1. Niesprzedany w trybie określonym w artykule poprzedzającym towar powinien być dokładnie opisany, oszacowany i zabrany do składnicy urzędu skarbowego lub oddany pod dozór osobie trzeciej.

2. Dalsze postępowanie egzekucyjne co do zajętego towaru będzie prowadzone na zasadach ogólnych, dotyczących egzekucji z ruchomości.

DZIAŁ IV.

Egzekucja z pożytków i dochodów z nieruchomości przez zarząd przymusowy.

Art. 154. 1. Zarząd przymusowy można ustanowić nad nieruchomością, jeżeli zastosowanie przez urząd skarbowy innych środków egzekucyjnych, do których przeprowadzenia jest uprawniony, nie odniosło skutku, a czysty dochód dwuletni z tej nieruchomości wystarczy na zaspokojenie należności egzekwowanej.

2. Jeżeli przed upływem dwuletniego okresu trwania zarządu okaże się, że dochód dwuletni nie wystarcza na zaspokojenie pretensji egzekwowanej, Minister Skarbu może okres trwania zarządu przedłużyć.

3. Na decyzję urzędu skarbowego co do ustanowienia zarządu przymusowego służy zażalenie.

Art. 155. Do ustanowienia zarządu przymusowego nad nieruchomością właściwy jest urząd skarbowy, w którego okręgu nieruchomość jest położona.

Art. 156. Przed ustanowieniem zarządu przymusowego urząd skarbowy wezwie dłużnika do uiszczenia wierzytelności egzekwowanych w ciągu dwóch tygodni pod rygorem wyznaczenia zarządcy.

Art. 157. Równocześnie z wysłaniem dłużnikowi wezwania urząd skarbowy przesyła właściwemu sądowi wniosek o dokonanie wpisu o ustanowieniu zarządu przymusowego w księdze wieczystej. Jeżeli nieruchomość nie ma urządzonej księgi wieczystej, sąd na wniosek urzędu skarbowego zarządzi złożenie decyzji o ustanowieniu zarządu przymusowego do zbioru dokumentów prowadzonego dla tej nieruchomości.

Art. 158. 1. Wszelkie pożytki i dochody z nieruchomości, objętej zarządem przymusowym, w stosunku do dłużnika są zajęte z chwilą doręczenia mu wezwania.

2. W stosunku do dłużnika, któremu nie doręczono jeszcze wezwania, jako też w stosunku do osób trzecich nieruchomość jest zajęta z chwilą dokonania wpisu w księdze wieczystej albo zarządzenia złożenia decyzji o ustanowieniu zarządu przymusowego do zbioru dokumentów, prowadzonego dla tej nieruchomości.

3. Jednakże w stosunku do każdego, kto wiedział o wszczęciu egzekucji, skutki zajęcia powstają z chwilą, gdy o wszczęciu egzekucji powziął wiadomość, chociażby wezwanie nie zostało jeszcze wysłane dłużnikowi ani wpis w księdze wieczystej nie był jeszcze dokonany.

Art. 159. 1. Wskutek ustanowienia zarządu przymusowego zostaje dłużnikowi odjęty zarząd i użytkowanie zajętej nieruchomości.

2. Jeżeli dłużnik w chwili ustanowienia zarządu korzysta z pomieszczeń w nieruchomości, nad którą ustanowiono zarząd, należy je mu pozostawić. Urząd skarbowy może jednak zarządzić odebranie pozostawionych dłużnikowi pomieszczeń, jeżeli dłużnik lub jego domownicy przeszkadzają zarządcy w wykonaniu zarządu.

3. Od chwili złożenia wniosku sądowi (art. 157) dłużnik nie może zbywać ani zastawiać nieruchomości ani rzeczy będących przynależnością nieruchomości, ani też żadnych płodów i pożytków, czynszów i praw, które są objęte zajęciem.

4. Zbycie nieruchomości po doręczeniu wezwania (art. 158) nie ma wpływu na dalsze postępowanie egzekucyjne. Również nie mają wpływu na to postępowanie inne zmiany w stanie prawnym nieruchomości, zaszłe po dokonaniu wpisu o ustanowieniu zarządu przymusowego.

Art. 160. 1. Urząd skarbowy ustanawia zarządcą osobę, która zgadza się na przyjęcie zarządu i ma odpowiednie przygotowanie do należytego sprawowania zarządu. Osobę zarządcy nieruchomości ziemskiej urząd skarbowy ustanawia po porozumieniu się z właściwą powiatową władzą administracji rolnej.

2. Urząd skarbowy może z ważnych przyczyn usunąć zarządcę i ustanowić innego.

3. Zarządcą nie może być osoba pozostająca w stosunku pokrewieństwa do dłużnika do trzeciego stopnia albo powinowactwa do trzeciego stopnia.

Art. 161. W zakresie swych czynności zarząd powinien stosować się do poleceń urzędu skarbowego.

Art. 162. Zarządca obejmuje zarząd przymusowy na podstawie upoważnienia wydanego na piśmie przez urząd skarbowy.

Art. 163. Po ustanowieniu zarządu zarządca zawiadomi wskazane przez wierzyciela osoby, aby świadczenia, przypadające od nich tytułem dochodu z nieruchomości, objętej zarządem przymusowym, tak zaległe jak i przyszłe, uiszczały do rąk zarządcy, oraz uprzedzi, że uiszczenie do rąk dłużnika nie będzie ważne w stosunku do wierzyciela.

Art. 164. 1. Zarządca obowiązany jest wykonywać czynności, potrzebne do podtrzymania prawidłowego gospodarstwa i korzystnego użytkowania nieruchomości, poddanej zarządowi przymusowemu. Ma on prawo do pobierania zamiast dłużnika wszelkich pożytków i dochodów z nieruchomości, spieniężania zbędnych dla gospodarstwa pożytków oraz prowadzenia spraw, które przy wykonywaniu zarządu okażą się potrzebne.

2. Zarządcy wolno zaciągać tylko takie zobowiązania, które mogą być zaspokojone z dochodów i są usprawiedliwione zwykłym trybem gospodarowania.

3. Czynności, poza zwykły zarząd wykraczające, zarządca może wykonywać tylko za zgodą dłużnika, a w jej braku — za zezwoleniem urzędu skarbowego, który przed wydaniem decyzji wysłucha dłużnika i zarządcę, chyba że zwłoka groziłaby szkodą. Na decyzję urzędu skarbowego służy zażalenie.

Art. 165. Zarząd przymusowy nie ma wpływu na umowy najmu lub dzierżawy, istniejące w chwili jego ustanowienia. Zarządcy wolno jednak wypowiadać tego rodzaju umowy pod warunkami w tej mierze obowiązującymi oraz zawierać umowy na czas, przyjęty miejscowym zwyczajem. Do wydzierżawienia nieruchomości wymagana jest zgoda dłużnika, a w jej braku zezwolenie urzędu skarbowego.

Art. 166. Zarządca składa urzędowi skarbowemu sprawozdania ze swoich czynności, jak również sprawozdania rachunkowe, usprawiedliwione dokumentami. Sprawozdania te powinny obejmować okresy kwartalne, a nadto roczne. Sprawozdania kwartalne składa zarządca w terminie 15 dni po upływie kwartału, a roczne w terminie 15 dni po upływie roku kalendarzowego.

Art. 167. 1. Po zbadaniu sprawozdania zarządcy i po wysłuchaniu dłużnika i zarządcy urząd skarbowy zatwierdza pozycje rachunkowe, które uzna za usprawiedliwione.

2. Na decyzję urzędu skarbowego służy zażalenie.

Art. 168. 1. Zarządca ma prawo do wynagrodzenia, które mu oznaczy urząd skarbowy stosownie do trudów przez niego poniesionych oraz do zwrotu wydatków, które z własnych funduszów z powodu zarządu wyłożył.

2. Na decyzję urzędu skarbowego, co do wynagrodzenia zarządcy lub co do zwrotu poniesionych kosztów służy zażalenie.

Art. 169. 1. Zarządca traci prawo do wynagrodzenia i zwrotu poniesionych kosztów, jeżeli nie zażąda ich w ciągu miesiąca po ustąpieniu z zarządu.

2. Roszczeń powyższych nie można dochodzić w drodze powództwa.

Art. 170. 1. Jeżeli prowadzenie zarządu wymaga kosztów, na pokrycie których nie wystarczają dochody bieżące — wierzyciel na wezwanie urzędu skarbowego, wystosowane na wniosek zarządcy, powinien złożyć zarządcy odpowiednią kwotę.

2. Jeżeli wierzyciel temu wezwaniu nie uczyni zadość, egzekucja zostanie umorzona.

Art. 171. Z dochodów pokrywa zarządca bezpośrednio konieczne wydatki, połączone z zarządem, w następującej kolejności:

a) koszty egzekucyjne, a przede wszystkim koszty zarządu przymusowego,
b) należności pracowników zatrudnionych w nieruchomości, której zarząd dotyczy, lub w przedsiębiorstwach, znajdujących się na tej nieruchomości i należących do dłużnika, tak bieżące jak i zaległe z ostatniego roku przed ustanowieniem zarządu,
c) bieżące podatki i inne daniny publiczne należne z nieruchomości, której zarząd dotyczy,
d) bieżące należności instytucji ubezpieczeń społecznych powstałe z tytułu ubezpieczenia pracowników, wymienionych pod lit. b),
e) należności z tytułu umów ubezpieczenia, które ponosić ma dłużnik, jeżeli umowy te dotyczą nieruchomości poddanej zarządowi, jej przynależności lub płodów i pożytków zarządem objętych,
f) odsetki, raty amortyzacyjne, renty i inne powtarzające się należności z wierzytelności i praw hipotecznie zabezpieczonych, przypadające podczas zarządu przymusowego oraz zaległe za ostatni rok przed ustanowieniem zarządu w kolejności stosownie do zabezpieczenia, służącego im w myśl prawa rzeczowego, jeżeli służy im niewątpliwie pierwszeństwo przed należnościami egzekwowanymi.

Art. 172. Zarządca ma prawo pobrać z dochodu przyznane mu przez urząd skarbowy wynagrodzenie.

Art. 173. Nadwyżka dochodów, pozostała po pokryciu koniecznych wydatków (art. 171), będzie wpłacona przez zarządcę do depozytu

urzędu skarbowego celem zaspokojenia egzekwowanych należności.

Art. 174. Zarządca jest odpowiedzialny za należyte pełnienie nałożonych na niego obowiązków wobec wierzyciela i dłużnika.

Art. 175. 1. Do zarządu przymusowego ułamkowej części nieruchomości stosuje się odpowiednio przepisy o zarządzie całej nieruchomości. Zarządca jednak działa tylko w granicach praw dłużnika jako współwłaściciela.

2. O zarządzie przymusowym ułamkowej części nieruchomości należy zawiadomić także pozostałych współwłaścicieli nieruchomości.

Art. 176. 1. Po ustanowieniu zarządu przymusowego nad nieruchomością nie można kierować egzekucji do pożytków i dochodów z tej nieruchomości w sposób inny niż przez zarząd przymusowy.

2. W razie zbiegu egzekucji sądowej z egzekucją administracyjną do pożytków i dochodów z nieruchomości w trybie zarządu przymusowego ma zastosowanie art. 7 niniejszego dekretu z tym zastrzeżeniem, że jeżeli egzekucja sądowa przez zarząd przymusowy skierowana została po wszczęciu egzekucji w tej drodze przez urząd skarbowy, przysługuje urzędowi skarbowemu prawo wglądu w gospodarkę zarządcy w każdym czasie oraz składania wniosków i skarg do sądu w toku zarządu. Na postanowienie sądu służy zażalenie.

DZIAŁ V.

Podział sumy uzyskanej przy zbiegu egzekucji.

Art. 177. Przepisy działu niniejszego stosuje się w przypadkach zbiegu roszczeń Skarbu Państwa z roszczeniami innych wierzycieli do tego samego dłużnika, gdy suma ściągnięta nie wystarcza na zaspokojenie wszystkich wierzycieli.

Art. 178. 1. Przy zbiegu roszczeń, o których mowa w artykule poprzedzającym, organ egzekucyjny zarachuje ściągniętą od dłużnika kwotę przede wszystkim na należności, którym służy przywilej pierwszeństwa zaspokojenia, resztę zaś na nieuprzywilejowane należności Skarbu Państwa i należności innych wierzycieli proporcjonalnie do sumy tych należności z wszystkich tytułów wykonawczych obejmujących roszczenia Skarbu Państwa i z wszystkich tytułów wykonawczych innych wierzycieli.

2. Z kwoty wydzielonej na zaspokojenie należności nieuprzywilejowanych innych wierzycieli zaspakaja się poszczególnych wierzycieli w kolejności zgłoszeń wniosków egzekucyjnych.

3. Jeżeli suma należności innych wierzycieli nie przekracza jednej dziesiątej części sumy należności Skarbu Państwa, cała ściągnięta kwota będzie zarachowana na należności Skarbu Państwa.

Art. 179. O kolejności zgłoszeń wniosków egzekucyjnych, o której mowa w ust. 2 artykułu poprzedzającego, decyduje data wpływu wniosku do urzędu skarbowego. Należności różnych wierzycieli objęte wnioskami egzekucyjnymi, które wpłynęły w jednym dniu, będą zaspakajane proporcjonalnie do wysokości sumy należności.

Art. 180. Wierzyciel, który we wniosku egzekucyjnym nie powołał się na przysługujący zgłoszonym do egzekucji należnościom przywilej pierwszeństwa zaspokojenia, z podaniem podstawy prawnej, traci prawo wynikające z tego przywileju przy stosowaniu przepisów niniejszego działu.

CZĘŚĆ III.

Postępowanie zabezpieczające.

Art. 181. 1. Zabezpieczenie należności przed terminem jej płatności następuje na wniosek wierzyciela. Wniosek powinien zawierać:

a) powołanie przepisów prawnych, na podstawie których służy wierzycielowi prawo żądania zabezpieczenia,
b) podanie i uprawdopodobnienie okoliczności, które wskazują na niebezpieczeństwo w razie zwłoki,
c) wskazanie majątku, na którym należność ma być zabezpieczona.

2. Do wniosku powinien być dołączony tytuł wykonawczy.

3. We wniosku może być podana wysokość oraz forma kaucji, przez której złożenie dłużnik może się uwolnić od wykonania zabezpieczenia.

Art. 182. Na decyzję urzędu skarbowego, zarządzającą lub odmawiającą przeprowadzenia lub uchylenia zabezpieczenia, służy zażalenie.

Art. 183. 1. Zabezpieczenie należności następuje przez:

a) zajęcie ruchomości,
b) wpis hipoteki przymusowej,
c) zakaz zbywania lub obciążania nieruchomości, które nie mają urządzonej księgi wieczystej albo których księga wieczysta zaginęła lub uległa zniszczeniu,
d) zajęcie wierzytelności lub innego prawa majątkowego.

2. Zajęcie ruchomosci oraz zajęcie wierzytelności lub innego prawa majątkowego zarówno zabezpieczonego jak i niezabezpieczonego na nieruchomości, następuje na podstawie administracyjnego tytułu wykonawczego.

Art. 184. 1. Zabezpieczenie należności przeciwko Skarbowi Państwa nie jest dopuszczalne.

2. Nie mogą być przedmiotem zabezpieczenia rzeczy i prawa, z których egzekucja nie jest dopuszczalna, ani rzeczy ulegające szybkiemu zepsuciu.

3. Zajęta gotówka dłużnika oraz jego papiery wartościowe będą wniesione do depozytu urzędu skarbowego.

4. Sprzedaż egzekucyjna zajętych ruchomości nie jest dopuszczalna, chyba, że dłużnik zażąda takiej sprzedaży.

Art. 185. Zajęta wierzytelność po nadejściu jej płatności powinna być przez dłużnika tej wierzytelności uiszczona do depozytu urzędu skarbowego. Tak samo powinny być uiszczane do depozytu urzędu skarbowego wierzytelności płatne periodycznie, bez ponawiania zajęcia, aż do wysokości należności zabezpieczonej.

Art. 186. Urząd skarbowy w decyzji o zabezpieczeniu oznaczy należność, która ma być zabezpieczona, jej wysokość, majątek poddany zabezpieczeniu, sposób i zakres zabezpieczenia oraz kaucję, którą dłużnik może złożyć w celu zapobieżenia dokonaniu lub w celu uchylenia dokonanego zabezpieczenia.

Art. 187. Wszelkie zabezpieczenie należności będzie na żądanie dłużnika zastąpione złożeniem przez niego do depozytu urzędu skarbowego kaucji w gotówce w odpowiedniej wysokości, oznaczonej przez urząd skarbowy.

Art. 188. Na kaucji (art. 181 ust. 3 i art. 187) służy wierzycielowi pierwszeństwo zaspokojenia zabezpieczonych należności.

Art. 189. Jeżeli w ciągu trzech miesięcy od dokonania zabezpieczenia lub od złożenia kaucji wierzyciel nie złoży wniosku o wszczęcie egzekucji, zabezpieczenie na wniosek dłużnika zostanie uchylone, a wpłacona kaucja wydana.

Art. 190. Do postępowania zabezpieczającego mają odpowiednie zastosowanie przepisy o postępowaniu egzekucyjnym.

Art. 191. Za czynności zabezpieczenia nie pobiera się kosztów egzekucyjnych z wyjątkiem wydatków (art. 193 ust. 10); wydatki obciążają wierzyciela.

CZĘŚĆ IV.

Koszty w postępowaniu egzekucyjnym.

Art. 192. 1. Koszty egzekucyjne, o ile niniejszy dekret inaczej nie stanowi, ciążą na dłużniku i podlegają przymusowemu ściągnięciu łącznie z egzekwowaną należnością.

2. Koszty egzekucyjne przypadają władzy, która przeprowadza egzekucję.

Art. 193. 1. Kosztami egzekucyjnymi są opłaty i wydatki.

2. Opłaty za dokonane czynności egzekucyjne wynoszą:

grupa A) za pobranie przez organ egzekucyjny na miejscu u dłużnika całkowitej zaległości bez dokonania zajęcia — 1% od sumy zaległości łącznie z należnościami ubocznymi, najmniej jednak 10 zł, najwyżej 5.000 zł;

grupa B) za zajęcie ruchomości, wierzytelności pieniężnych lub innych praw majątkowych — 2% od sumy zaległości łącznie z należnościami ubocznymi, najmniej jednak 20 zł, najwyżej 50.000 zł;

grupa C) za czynności licytacyjne (obwieszczenie o licytacji, protokół licytacji, niedojście do skutku licytacji itp.) lub sprzedaży w inny sposób — 3% od sumy zaległości łącznie z należnościami ubocznymi, najmniej jednak 30 zł, najwyżej 100.000 zł.

3. Kwoty obliczonych opłat zaokrągla się do pełnego złotego w górę.

4. Przy zbiegu czynności egzekucyjnych grupy opłat lit. B) i C) opłatę pobiera się odrębnie w wysokości określonej dla każdej grupy.

5. W przypadku uiszczenia do rąk organu egzekucyjnego tylko części poszukiwanej należności i dokonania na pozostałą sumę zajęcia opłatę pobiera się w wysokości, określonej dla grupy B), od całej ściąganej należności.

6. Za dalsze czynności egzekucyjne, wchodzące w skład danej grupy, oddzielnych opłat egzekucyjnych nie pobiera się.

7. Obowiązek uiszczenia opłaty egzekucyjnej, określonej dla grupy A), powstaje z chwilą przybycia organu egzekucyjnego celem dokonania zajęcia.

8. Obowiązek uiszczenia opłaty egzekucyjnej, określonej dla grupy B), powstaje z chwilą dokonania zajęcia ruchomości, wierzytelności pieniężnych lub praw majątkowych.

9. Obowiązek uiszczenia opłaty egzekucyjnej, określonej dla grupy C), powstaje z chwilą rozpisania licytacji lub wszczęcia czynności, zmierzających do sprzedaży w inny sposób.

10. Wydatkami egzekucyjnymi są koszty faktycznie poniesione w toku postępowania egzekucyjnego, a w szczególności:

a) koszty ogłoszeń w pismach,
b) wynagrodzenie osób trzecich za otwarcie pomieszczeń i schowków, koszty przewozu, przechowania i dozoru zajętych ruchomości, koszty przesyłki zajętych ruchomości do innej miejscowości oraz koszty utrzymania zajętych zwierząt,
c) wynagrodzenie świadków i biegłych.

11. Urząd skarbowy może żądać od wierzyciela zaliczki na pokrycie przewidywanych wydatków egzekucyjnych oraz zawiesić kroki egzekucyjne do czasu otrzymania żądanej zaliczki. Wspólne wydatki, poniesione w związku z egzekucją u dwu lub więcej dłużników, rozdziela się pomiędzy wszystkich dłużników, mając na uwadze szczególne okoliczności egzekucji u każdego z nich.

Art. 194. 1. Wierzyciel ponosi koszty egzekucyjne:

a) jeżeli skierował do urzędu skarbowego wniosek o wszczęcie egzekucji należności, która przed wysłaniem wniosku została uiszczona, umorzona, odroczona lub rozłożona na raty, bądź też jeżeli uiszczenie, umorzenie, odroczenie lub rozłożenie na raty nastąpiło wprawdzie po wysłaniu wniosku egzekucyjnego, jednak wierzyciel w ciągu tygodnia od zajścia tych okoliczności nie nadesłał urzędowi skarbowemu zawiadomienia; za czynności egzekucyjne, dokonane przed upływem tego terminu, kosztów egzekucyjnych nie pobiera się,

b) jeżeli w ciągu roku po otrzymaniu odpisu protokółu, stwierdzającego bezskuteczność egzekucji administracyjnej przeciwko dłużnikowi z powodu braku mienia podlegającego zajęciu, wierzyciel ponowił wniosek egzekucyjny lub zażądał ściągnięcia innych należności u tego dłużnika, a protokólarnie znowu stwierdzono bezskuteczność egzekucji administracyjnej z tego samego powodu.

2. W przypadkach przewidzianych w ust. 1 wierzyciel ponosi powstałe wydatki egzekucyjne oraz połowę opłat przewidzianych w art. 193 za czynności egzekucyjne chociażby rozpoczęte.

3. Wierzyciel ponosi wydatki egzekucyjne:
a) jeżeli od dłużnika nie mogą być ściągnięte,
b) związane z przekazaniem wierzycielowi ściągniętej gotówki.

4. Wierzyciel obowiązany jest uiścić obciążające go koszty egzekucyjne w ciągu miesiąca po otrzymaniu wezwania. W razie nieuiszczenia tych kosztów w powyższym terminie urząd skarbowy może pokryć należne koszty egzekucyjne ze ściągniętych należności lub innego majątku wierzyciela, bądź też ściągnąć je od wierzyciela w trybie egzekucji administracyjnej.

Art. 195. 1. Koszty egzekucyjne mogą być umorzone:
a) w przypadkach nieściągalności,
b) na uzasadnione podanie wierzyciela lub dłużnika w przypadkach, gdy za uwzględnieniem podania przemawiają ważne okoliczności.

2. Do umarzania kosztów egzekucyjnych uprawniona jest władza, na rzecz której koszty te przypadają (art. 192 ust. 2), przy czym:
a) do kwoty 1.000 zł — władza przeprowadzająca egzekucję,
b) do kwoty 10.000 zł — władza, której władza przeprowadzająca egzekucję bezpośrednio podlega,
c) w innych przypadkach — właściwa władza naczelna.

3. Władze, o których mowa w ustępie poprzedzającym, uprawnione są także do odraczania i rozkładania na raty należności z tytułu kosztów egzekucyjnych w granicach powyższych kwot na okres do jednego roku.

CZĘŚĆ V.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 196. 1. Czynności egzekucyjne wszczęte przed dniem wejścia w życie niniejszego dekretu będą prowadzone dalej w trybie i przez władze, określone w niniejszym dekrecie.

2. Opłaty egzekucyjne (art. 193) nie będą jednak pobierane w myśl przepisów niniejszego dekretu, jeżeli w sprawach wszczętych (ust. 1) pobrano je już od dłużnika za wszystkie czynności egzekucyjne w myśl przepisów dotychczasowych.

Art. 197. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu oraz innym zainteresowanym ministrom — każdemu w jego zakresie działania.

Art. 198. 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy dotyczące przedmiotów, unormowanych w niniejszym dekrecie, a w szczególności:

a) ustawa z dnia 10 marca 1932 r. o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe oraz o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 328), uzupełniona dekretem z dnia 26 października 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 283),
b) art. 24 — 43 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowym w administracji (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 342), zmienionego rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 624) i z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976) oraz dekretem z dnia 26 października 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 284).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Dz. U. R. P. z dn. 1.III.1947 r. Nr 21, poz 84).

24

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ZIEM ODZYSKANYCH I MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 12 listopada 1946 r.

o osadnictwie pracowniczo-parcelacyjnym.

Na zasadzie art. 2 dekretu z dnia 13.XI.1945 roku o zarządzie Ziem Odzyskanych (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 259 i art. 24 dekretu z dnia 6.IX.1946 r. Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 279) o ustroju rolnym na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego wolnego miasta Gdańska, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Pracownicy zatrudnieni do 31.XII. 1947 r. w gospodarstwach rolnych, znajdujących się we władaniu Państwowego Zakładu Nieruchomości Ziemskich na podstawie Układu Zbiorowego Pracy, zawartego pomiędzy Związkiem Zawodowym Robotników Rolnych, i a Państwowym Funduszem Ziemi, mogą być osiedleni, jako osadnicy-parcelanci, o ile są członkami Kasy Gwarancyjnej dla osadników - parcelantów. Pierwszeństwo do osadnictwa na tych warunkach, mają zdemobilizowani żołnierze W. P.

§ 2.

Osadnicy-parcelanci, o których mowa w § 1 otrzymują gospodarstwa rolne-działki na warunkach ulgowych, przewidzianych w art. 24 dekretu z dnia 6.IX.46 r. (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 279).

§ 3.

Osadnicy-parcelanci, będą zagospodarowywać nadane im przez Komisję Osadnictwa Rolnego, gospodarstwa rolne-działki w sposób podany w statucie Kas Gwarancyjnych dla osadników-parcelantów, dołączonym do niniejszego zarządzenia.

§ 4.

Nadzór nad przeprowadzeniem akcji osadnictwa pracowniczo-parcelacyjnego, oraz wykonaniem zobowiązań Kas Gwarancyjnych w stosunku do osadników-parcelantów należy do Ministra Ziem Odzyskanych, względnie podległych mu władz osiedleńczych.

§ 5.

Nadzór nad działalnością Kas Gwarancyjnych należy do Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych lub upoważnionych przez niego organów.

Niezależnie od tego Kasy Gwarancyjne podlegają kontroli państwowej na zasadach ogólnych.

Państwowe Nieruchomości Ziemskie otrzymają z budżetu Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych fundusze potrzebne na pokrycie wydatków do zapłacenia 20% względnie 25% dopłaty pracodawcy, tytułem tzw. premii osadniczej i oprocentowania wkładów o czym mowa w § 4 pkt b) i c) Statutu Kas Gwarancyjnych.

§ 6.

Gospodarstwa rolne, działki mogą być wydzielane z majątków rolnych, będących we władaniu Państwowych Nieruchomości Ziemskich z folwarków przeznaczonych na parcelację.

§ 7.

Powiatowa Komisja Osadnictwa Rolnego, właściwa dla miejsca osiedlenia osadnika-parcelanta wyda w trybie art. 25 ust. 2 i art. 35 dekretu z dnia 6.IX.1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 279), na wniosek osoby interesowanej akt nadania gospodarstwa rolnego-działki, po upływie 6-ciu miesięcy, licząc od dnia przystąpienia osadnika-parcelanta do Kasy Gwarancyjnej.

§ 8.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 12.XI.1946 r.

w/z Minister Ziem Odzyskanych:

Wł. Wolski

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

B. Podedworny

Załącznik.

STATUT

Kas Gwarancyjnych dla osadników-parcelantów zatrudnionych w majątkach rolnych Państwowego Zarządu Nieruchomości Ziemskich na Ziemiach Odzyskanych i terenie byłego W. Miasta Gdańska.

I. Nazwa, siedziba i zakres działania.

§ 1. Nazwa kasy brzmi: „Kasa Gwarancyjna dla osadników-parcelantów".

§ 2. Siedziba Kasy: siedzibą kasy gwarancyjnej jest majątek rolny, w którym mieści się Zarząd Zespołu Majątków Państwowych Nieruchomości Ziemskich.

§ 3. Celem Kasy Gwarancyjnej, jest umożliwienie pracownikom rolnym, zatrudnionym w majątkach państwowych, ubiegających się o nadanie gospodarstw rolnych z parcelacji w trybie dekretu z dnia 6.IX.1946 r. (Dz. U.R.P. Nr 49, poz. 279) o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska, wyposażenia się w niezbędne inwentarze żywe i martwe.

§ 4. Cel ten członkowie Kasy Gwarancyjnej osiągają przez:

a) oddanie kwartalnie do Kasy Gwarancyjnej tytułem wkładów rzeczowych 25% o ile są samotni względnie 20% o ile są z rodzinami, ordynarii i deputatów w zbożu, ziemniakach, mleku i opale, przewidzianych obowiązującym układem zbiorowym pracy. Wkład powyższy uskutecznia się drogą potrącenia przy wypłacie ordynarii.

b) przekazanie w tym samym okresie czasu przez Państwowe Nieruchomości Ziemskie do Kasy Gwarancyjnej tytułem dopłaty pracodawcy tak zwanej premii osadniczej, na konto członka kasy o ile jest samotny, 20%, względnie o ile jest z rodziną 25% ordynarii i deputatów kwartalnych, określonych w punkcie a).

c) oprocentowanie wkładów własnych i dopłaty pracodawców w wysokości 8% rocznie, zapisanym na dobro osadnika- parcelanta na jego koncie.

II. Członkowie, ich prawa i obowiązki.

§ 5. Członkiem Kasy Gwarancyjnej może być każdy ordynariusz w rozumieniu Układu Zbiorowego Pracy dla robotników rolnych, który podpisze deklarację przystąpienia do Kasy.

Członkiem Kasy Gwarancyjnej może być również pracownik umysłowy rolny otrzymujący ordynarię, o ile odpowiada warunkom art. 14 i 15 dekretu z dnia 6.IX.1946 r. Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 279 o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziemi Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska.

§ 6. Członek Kasy Gwarancyjnej, jako osadnik-parcelant, ma prawo do otrzymania, najdalej w ciągu lat pięciu, gospodarstwa rolnego — działki o obszarze od 7 do 15 ha użytków rolnych, średniej jakości gleby, na zasadzie i warunkach dekretu z dn. 6.IX.1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 279) o ustroju rolnym i osadnictwie na ziemiach Odzyskanych i terenie b. Wolnego Miasta Gdańska, korzystając z ulg, przewidzianych w art. 24 cytowanego dekretu.

Uwaga. Okres pięcioletni, w którym osadnik-parcelant ma prawo do otrzymania na własność gospodarstwa rolnego, może być o tyle skrócony o ile wkłady jego do Kasy Gwarancyjnej w myśl § 4-go pkt. a) będą przez zainteresowanego osadnika-parcelanta proporcjonalnie zwiększone.

W tym wypadku Państwowe Nieruchomości Ziemskie tytułem dopłaty pracodawcy (§ 4 pkt. b) przekażą na konto członka kasy należny procent proporcjonalnie zwiększony.

Również okres 5-letni może być na wniosek osadnika-parcelanta zwiększony najwyżej do lat 7-miu, o ile wkłady jego do Kasy Gwarancyjnej będą proporcjonalnie mniejsze. W takim wypadku Państwowe Nieruchomości Ziemskie przekazywać będą do Kasy Gwarancyjnej proporcjonalnie mniejszą dopłatę.

§ 7. Gospodarstwo, które na własność ma otrzymać osadnik- parcelant w myśl § 6-go, może być wydzielone, albo z rejonu tego majątku państwowego, na którym pracuje, bądź też z innego majątku przeznaczonego na parcelację.

§ 8. Członek Kasy Gwarancyjnej w ciągu lat 5-ciu od daty przystąpienia do Kasy Gwarancyjnej otrzymuje conajmniej następujące inwentarze żywe i martwe:

1 koń gospodarski z wozem i uprzężą,
1 krowa zdatna na chów z ewentualnym przychówkiem,
2 prosięta wzgl. warchlaki, lub maciorki na chów,
1 kierat (z ewentualną zamianą na odpowiedni motor),
1 sieczkarnia maneżowa,
1 pług jednoskibowy,
1 radło,
1 brona uprawna polowa,

a nadto zaś do wspólnego użytkowania przez średnio 10 gospodarzy współwłasność

do 1/10 młockarni szeroko-młotowej,
do 1/10 siewnika.

§ 9. W miarę narastania wkładów na rachunku osadnika-parcelanta Zarząd Kasy Gwarancyjnej (skład określony § 13 niniejszego Statutu) w ustalonej przez siebie kolejności, nabywa dlań lub przydziela z inwentarza majątku państwowego-inwentarz, wyszczególniony w § 8, obciążając cenę nabycia, lub wartością gospodarczą konto osadnika-parcelanta w Kasie Gwarancyjnej.

Przydział krowy może nastąpić najwcześniej po oddaniu przez osadnika-parcelanta do Kasy 2 pełnych składek kwartalnych.

Nabytą tą drogą krowa, oraz trzoda chlewna, przechodzą natychmiast w użytkowanie pracownika.

Nabyte z funduszów Kasy Gwarancyjnej konie, będą użytkowane przez majątek państwowy, aż do chwili przejścia osadników-parcelantów na własne gospodarstwa. Za użytkowanie koni płacą PNZ do Kasy Gwarancyjnej na konto ich właścicieli stosowny czynsz.

PNZ dostarczają wyżywienia dla zwierząt pracownika w granicach Układu Zbiorowego pracy.

§ 10. Członek Kasy Gwarancyjnej ma obowiązek przestrzegania Układu Zbiorowego Pracy dla robotników rolnych.

III. Ustrój i władze.

§ 11. Kasy Gwarancyjne tworzy się przy zespołach rolnych dla pracowników tych zespołów (ordynariuszy), ubiegających się o uzyskanie najdalej w ciągu lat 5-ciu, własnych gospodarstw rolnych z parcelacji majątków państwowych.

§ 12. Kasy Gwarancyjne podlegają nadzorowi Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 13. Kasą Gwarancyjną zarządza Administrator Zespołu Rolnego, przy współudziale Komitetu (zarządzającego) w składzie 3-ch osób, wybranego na okres 1-go roku spośród członków Kasy Gwarancyjnej w głosowaniu tajnym, zwykłą większością głosów.

§ 14. Komitet (zarządzający), jako organ kolegialny, ma prawo i obowiązek dopilnowania wespół z Administratorem Zespołu, jako zarządcą Kasy, by fundusze poszczególnych członków Kasy Gwarancyjnej, były użyte na zakup inwentarzy żywych i martwych w celu wyposażenia osadnika-parcelanta do lat 5-ciu w zagwarantowane gospodarstwa rolne.

Również Komitet zarządzający ma prawo kontroli, czy PNZ zapisały w terminie na konta osadnika-parcelanta 25% względnie 20% dopłatę pracodawcy tytułem premii osadniczej (§ 4 pkt. b).

§ 15. Najpóźniej w miesiącu czerwcu każdego roku, Administrator Zespołu jako zarządca Kasy Gwarancyjnej, zwołuje ogólne zgromadzenie członków kasy, na którym składa sprawozdanie kasowe z poszczególnych właścicieli kont, oraz dla dokonania wyboru 3-ch członków Komitetu Zarządzającego, jako organu kolegialnego Kasy Gwarancyjnej. Z odbytego zebrania spisuje się protokół.

IV. Rachunkowość.

§ 16. Kasy Gwarancyjne prowadzą następujące księgi kasowe:

— Dziennik Główny,
— Książkę Kasową,
— Księgę Kontową,
— Ewidencję członków Kasy Gwarancyjnej, jako zbiór deklaracji członkowskich,
— Ewidencję zaprojektowanych działek osadników.

§ 17. Każdemu członkowi Kasy Gwarancyjnej zostanie wręczona książeczka kontowa osadnika-parcelanta, w której 5.IV, 5.VII, 5.X. i 5.I. każdego roku — Administrator Zespołu, jako zarządca Kasy Gwarancyjnej, odnotuje wysokość zapisanych na jego koncie wpływów z tytułu 20% względnie 25% kwartalnych potrąceń zarobków (ordynarii i z tytułu 20% względnie 25% kwartalnej dopłaty wniesionej do Kasy przez PNZ, jako premii osadniczej). W tym samym czasie odnotuje zarządca Kasy w książeczce kontowej osadnika-parcelanta, kwoty wydatków poczynionych na zakup inwentarzy żywych i martwych z podaniem ceny zakupu. W dniu 5 stycznia każdego roku na dobro członka Kasy zapisuje się kwotę z tytułu 8% dochodu od spisanych na jego dobro sum. Wszelkich zapisów i księgowań dokonuje się w złotych oraz w przeliczeniu na wartość żyta wg. cen wolnorynkowych z dnia księgowania.

Wszelkich rozrachunków, oraz obciążeń z tytułu kupna inwentarzy dokonuje się w relacji wartościowych żyta według cen z dnia księgowania.

V. Stosunek do władz.

§ 18. Kasa Gwarancyjna jest pod opieką i nadzorem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, lub jego organów. Niezależnie od tego, Kasa Gwarancyjna podlega kontroli Państwa na zasadach ogólnych. Członkowie Kasy Gwarancyjnej wnoszą zażalenia i prośby do Władz przez Komitet Zarządzający.

VI. Zastrzeżenia prawne.

§ 19. Przystąpienie do Kasy Gwarancyjnej jest dobrowolne i wymaga zgody PNZ. Przystąpienie do Kasy Gwarancyjnej może nastąpić najdalej do dnia 31.XII. 1947 r.

Uwaga: Uprawnienia tego paragrafu rozciągają się również i na ordynariuszy zatrudnionych w majątkach państwowych przed wejściem w życie niniejszego Statutu, z tym jednak zastrzeżeniem, że przystąpienie do KG wymaga zgody nie tylko PNZ, lecz i utworzonego w myśl § 13 Komitetu Zarządzającego.

Gdyby względy budżetowe nie pozwoliły na przyjęcie wszystkich tych ordynariuszy do KG, wtedy PNZ poda Komitetowi Zarządzającemu, jaką ilość w danym roku budżetowym może dopuścić do uczestnictwa w KG, zaś Komitet zarządzający ilość tę wybierze personalnie.

Zdemobilizowani żołnierze mają pierwszeństwo do uczestnictwa w Kasie Gwarancyjnej.

§ 20. Zarząd Okręgowy PNZ władny jest za zgodą Komitetu zarządzającego wyłączyć z uczestnictwa w Kasie Gwarancyjnej, te osoby, które dla braku kwalifikacji moralnych lub fachowych, nie dają rękojmi podołania na stanowisku samodzielnego rolnika.

§ 21. W przypadku przeniesienia osadnika-parcelanta z jednego zespołu PNZ na inny zespół, osadnik-parcelant zdecyduje się sam czy należy mu wydać w całości nabyte dla niego inwentarze, czy też ma nastąpić rozliczenie między dawną, a nową Kasą Gwarancyjną.

§ 22. W przypadku rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę na skutek wypowiedzenia przez pracownika lub porzucenia pracy, zwraca się mu z końcem okresu wypowiedzenia całość jego wkładów osobistych w gotówce lub w naturze, potrącając jednak 1% tytułem kosztów administracyjnych i obniżając oprocentowanie wkładów do 4% od sta rocznie. Odchodzący nie ma prawa domagać się wydania zakupionych dla niego inwentarzy, lecz jedynie potrąconych mu naturalii.

§ 23. Bez zgody PNZ osadnicy-parcelanci nie mogą nabytych przez Kasę Gwarancyjną inwentarzy, aż do czasu przejścia na własne gospodarstwo rolne: zbywać, zastawiać, zamieniać, ani przenosić do innych gospodarstw.

§ 24. Osadnik-parcelant może przydzieloną mu osadę zdać w całości jednemu z pracujących z nim członków rodziny, sam zaś z resztą domowników pozostać nadal w stosunku pracy, bądź też oświadczyć zamiar czekania do dalszych okazji parcelacyjnych.

§ 25. W razie śmierci członka Kasy, zapisane na jego koncie kwoty, jako też jego prawa, dziedziczone są na zasadzie przepisów prawa spadkowego.

§ 26. Likwidacja Kasy Gwarancyjnej następuje z chwilą otrzymania przez wszystkich członków, danej Kasy, samodzielnych gospodarstw rolnych.

Warszawa, dnia 12 listopada 1946 r.

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
B. Podedworny

w/z Minister Ziem Odzyskanych:
Wł. Wolski

(Dziennik Urzędowy Ministerstwa Ziem Odzyskanych z dn. 31.I.1947 r. Nr 1, Poz. 7)

25

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 31 grudnia 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w przedmiocie częściowej zmiany zarządzenia z dnia 27 sierpnia 1946 r. w sprawie prowadzenia czynności przygotowawawczych do uregulowania prawa własności w osadnictwie rolnym na obszarze Ziem Odzyskanych.

Na podstawie art. 46 dekretu z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska, zarządza się przedłużenie terminu działania Komisyj Wnioskowych do dnia 31 marca 1947 r.

w/z Minister Ziem Odzyskanych:
Wł. Wolski

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
B. Podedworny

(Dziennik Urzędowy Ministerstwa Ziem Odzyskanych z dn. 31.I.1947 r. Nr 1, Poz. 9).

26

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH ORAZ MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 14 marca 1947 r.

w sprawie powołania organów przysposobienia rolniczego i wojskowego młodzieży wiejskiej.

Dla wykonania zadań wynikających z art. 15 ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 389) oraz dekretu z dnia 16 stycznia 1946 r. o powszechnym obowiązku wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 195) w odniesieniu do młodzieży wiejskiej — zarządza się, co następuje:

§ 1.

Celem upowszechnienia i usprawnienia przysposobienia rolniczego oraz wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego młodzieży wiejskiej, łączy się te akcje i wprowadza się powszechne przysposobienie rolnicze i wojskowe (w skrócie P. R. W.) dla młodzieży wiejskiej obojga płci od lat 16-tu.

Zadaniem przysposobienia rolniczego i wojskowego jest:

a) podniesienie poziomu gospodarczego wsi przez powszechne kształcenie zawodowe młodzieży wiejskiej;
b) wychowanie fizyczne i przysposobienie wojskowe młodzieży wiejskiej, a także zapewnienie wychowania społeczno-obywatelskiego tej młodzieży dla wyszkolenia przyszłego wzorowego żołnierza-demokraty.

§ 2.

W Zarządzie Centralnym Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych tworzy się dla spraw przysposobienia rolniczego i wojskowego młodzieży wiejskiej Wydział Przysposobienia Rolniczego i Wojskowego (P.R.W.).

Na czele Wydziału P.R.W. stoi Naczelnik Wydziału, oraz jako zastępca Główny Inspektor P.R.W., powołani przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej.

§ 3.

Wydział P.R.W. podlega bezpośrednio Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych i dzieli się na: 1) Inspektorat Przysposobienia Rolniczego (P R.), oraz 2) Inspektorat Przysposobienia Wojskowego (P. W.).

§ 4.

W Urzędach Wojewódzkich tworzy się dla spraw P.R.W. w ramach Wydziałów Oświaty Rolniczej Inspektoraty P.R.W., w skład których wchodzą: 1) Inspektor Przysposobienia Rolniczego (P. R.), oraz 2) Inspektor Przysposobienia Wojskowego (P. W.), Inspektor P. R. jest kierownikiem Inspektoratu P.R.W.

§ 5.

W Starostwach sprawami P.R.W. kieruje Powiatowy Inspektor Oświaty Rolniczej lub jego zastępca.

Na wniosek Powiatowej Rady Oświaty Rolniczej Starosta może powierzyć to kierownictwo Instruktorowi P. R. Związku Samopomocy Chłopskiej.

Kierownik P.R.W. jest jednocześnie Instruktorem P. R.

Instruktorem P.W. jest Powiatowy Instruktor Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego, który jest jednocześnie zastępcą P. R. W.

§ 6.

Na terenie gminy Starostwo (powiatowy kierownik P. R. W.) powołuje w porozumieniu z miejscowymi radami oświaty rolniczej gminnych instruktorów P. R. W. z pośród personelu szkół rolniczych, gminnych ośrodków oświaty rolniczej, lub z pośród instruktorów Związku Samopomocy Chłopskiej.

Zastępcą instruktora gminnego P. R. W. jest gminny instruktor P. W., wyznaczony przez powiatowego instruktora P. W.

§ 7.

Odrębnym zarządzeniem powołane będą na wszystkich szczeblach organizacyjnych, jako czynnik doradczy i opiniodawczy oraz nadzoru społecznego dla spraw P.R.W. — Rady Oświaty Rolniczej.

§ 8.

Przy organizowaniu i prowadzeniu przysposobienia rolniczego i wojskowego organa P.R.W. na wszystkich szczeblach organizacyjnych po-

rozumiewają się i ściśle współpracują z odpowiednimi organami Związku Samopomocy Chłopskiej.

§ 9.

Organa Przysposobienia Rolniczego i Wojskowego podlegają pod względem fachowym: 1) w zakresie przysposobienia rolniczego — organom Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, 2) w zakresie przysposobienia wojskowego — organom Ministerstwa Obrony Narodowej.

§ 10.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 marca 1947 r.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Jan Dąb-Kocioł

Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski
Marszałek Polski

27

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 8 marca 1947 r.

(Nr G. K. Z./I.19/47).

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie diet i wynagrodzeń członków Komisyj Ziemskich.

Na podstawie art. 11 dekretu z dnia 13 września 1946 r. o organizacji Komisji Ziemskch (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 340) ustalam w porozumieniu z Ministrem Skarbu niżej podane zasady wypłaty diet i wynagrodzeń członków Komisyj Ziemskich:

1. Wszyscy członkowie Komisyj Ziemskich zamiejscowi (pobierający i niepobierający uposażenia ze Skarbu Państwa) otrzymują zwrot kosztów przejazdu i diety w skali obowiązującej dla urzędników państwowych (rozp. Rady Ministrów z 12.IX.45 r. Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 228 znowelizowane rozp. Rady Ministrów z dnia 5.IX.46 r. Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 289).

2. Wszyscy członkowie miejscowi, otrzymują wynagrodzenie w wysokości zł. 200. — (złotych dwieście) za posiedzenie oraz zwrot kosztów dojazdu, o ile mieszkają w odległości przekraczającej 4 km. od siedziby Komisji.

3. Przy wyjazdach w teren obowiązują zasady podane w pkt. 1 niniejszego zarządzenia.

4. Podsekretarze Stanu, Wiceprezes Głównej Komisji Ziemskiej, Wojewodowie i Starostowie wynagrodzenia za przewodniczenie na posiedzeniu Komisji nie otrzymują.

5. Wypłaty diet, wynagrodzeń i kosztów podróży za prace związane z czynnościami Komisyj Ziemskich, dokonywane być mają z sum, przeznaczonych na wykonanie reformy rolnej.

Minister:
J. Dąb-Kocioł

28

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 15 marca 1947 r.

(Nr. DOg/1 — I — 1/5).

w sprawie powołania Rad Oświaty Rolniczej.

Stosownie do postanowień § 7 zarządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministra Obrony Narodowej z dnia 14 marca 1947 r. w sprawie powołania organów przysposobienia rolniczego i wojskowego postanawia się co następuje:

Celem oparcia akcji Przysposobienia Rolniczego i Wojskowego (P.R.W.)na szerokiej podstawie społecznej powołuje się Główną Radę Oświaty Rolniczej oraz Wojewódzkie, Powiatowe i Gminne Rady Oświaty Rolniczej. Z chwilą utworzenia Rad Oświaty Rolniczej rozwiązane będą Komitety Oświaty Rolniczej oraz Sekcje Przysposobienia Rolniczego, działające na podstawie okólnika Ministerstwa Rolnictwa i R. R. z dnia 26 stycznia 1945 r. oraz wytycznych organizacji i realizacji powszechnej oświaty rolniczej z r. 1946/7.

Zakres działania Rad Oświaty Rolniczej, do czasu wydania zarządzeń uzupełniających, obejmuje dotychczasowe zadania Komitetów Oświaty Rolniczej oraz Sekcji Przysposobienia Rolniczego, a ponadto Rady Oświaty Rolniczej będą organem doradczym i opiniodawczym oraz organem nadzoru społecznego dla spraw P.R.W.

Skład Rad Oświaty Rolniczej.

Rady Oświaty Rolniczej składają się:

1. Na szczeblu gminnym z przedstawicieli (po jednym):
a) Rad Narodowych,
b) Związku Samopomocy Chłopskiej
c) demokratycznych stronnictw politycznych,
d) demokratycznych organizacji młodzieżowych,

2. Na szczeblu powiatowym i wojewódzkim z przedstawicieli (po jednym):
a) Rad Narodowych,
b) Związku Samopomocy Chłopskiej,
c) demokratycznych stronnictw politycznych,
d) demokratycznych organizacji młodzieżowych,
e) Wojska Polskiego,
f) Władz Oświaty Rolniczej.

Do Głównej Rady Oświaty Rolniczej zostaną zaproszeni przedstawiciele (po jednym):
a) Komisji Rolnej Sejmu,
b) Komisji Oświatowej Sejmu,
c) Zarządu Głównego Związku Samopomocy Chłopskiej,
d) demokratycznych stronnictw politycznych,
e) demokratycznych organizacji młodzieżowych,
f) Ministra Obrony Narodowej,
g) Ministra Oświaty,
h) Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Członkowie Rady wybierają przewodniczącego. W posiedzieniach Rady Oświaty Rolniczej mogą brać udział z głosem doradczym pracownicy P. R. W., przy czym inspektor lub instruktor P.R.W. Związku Samopomocy Chłopskiej pełni z reguły obowiązki sekretarza-referenta Rady.

Rady Oświaty Rolniczej mogą dokooptować do swego składu także inne osoby.

Powołanie Rad Oświaty Rolniczej.

Główną Radę Oświaty Rolniczej powołuje Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

Wojewódzkie Rady Oświaty Rolniczej powołują wojewodowie.

Powiatowe i Gminne Rady Oświaty Rolniczej powołują starostowie.

Siedziba Rad Oświaty Rolniczej.

Siedzibą Rad Oświaty Rolniczej na wszystkich szczeblach organizacyjnych jest siedziba Związku Samopomocy Chłopskiej.

Działalność Rad Oświaty Rolniczej.

Rady Oświaty Rolniczej zbierają się co najmniej raz na miesiąc.

Dla poszczególnych zadań Rada może wyłonić Komisje lub Komitety Wykonawcze.

Rady Oświaty Rolniczej przesyłają co miesiąc sprawozdanie ze swej działalności do Rad Oświaty Rolniczej wyższego rzędu (Gminna — do Powiatowej, Powiatowa — do Wojewódzkiej, Wojewódzka — do Głównej.

Sprawozdania Rad Powiatowych winny zawierać ocenę działalności Rad gminnych na terenie powiatu.

Sprawozdania Rad Wojewódzkich — ocenę działalności Rad Powiatowych na terenie województwa.

Za regularne przesyłanie sprawozdań odpowiedzialny jest sekretarz-referent Rady.

Minister:

J. Dąb-Kocioł

29

INSTRUKCJA
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 25 lutego 1947 r.

(Nr Fin./2-III-1/2),

wydana w porozumieniu z Ministrami Skarbu, Ziem Odzyskanych, oraz Aprowizacji i Handlu, w sprawie uporządkowania zobowiązań rolniczych z tytułu niektórych akcyj kredytowych Państwa, prowadzonych w latach 1945/46.

W wykonaniu uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 13.XII.1946 r., w sprawie uporządkowania zobowiązań rolniczych z tytułu niektórych akcyj kredytowych

Państwa, prowadzonych w latach 1945 — 1946. zarządza się, co następuje:

§ 1. Prolongowanie należności, w całości lub części, za pobrane materiały siewne i nawozy sztuczne bez kar za zwłokę i odsetek za dalszy okres karencyjny, może być stosowane w odniesieniu do gospodarstw o bardzo słabym stanie finansowym, spowodowanym w szczególności:

a) stwierdzoną urzędowo klęską gryzoni, która dotknęła gospodarstwo rolne w 1946 r., o ile powstała z tego powodu strata wyniosła co najmniej 30% plonów dawnego urodzaju;
b) otrzymaniem nieodpowiedniego ziarna do siewu (np. ozimego zamiast jarego i t. p.) bez uprzedzenia o tym kredytobiorcy;
c) stwierdzoną urzędowo katastrofą żywiołową, jak posucha, powódź, nadmiar opadów, pożar i t. p., która dotknęła gospodarstwo rolne w 1946 r., o ile powstała z tego powodu szkoda wyniosła co najmniej 30% plonów danego rodzaju;
d) stwierdzonym urzędowo zniszczeniem zasiewów przez inwentarz, przepędzany na skutek zarządzenia władz. lub przez przemarsze wojsk, o ile powstała z tego powodu szkoda objęła co najmniej 15% ogólnego obszaru danego gospodarstwa.

Prolongata może być udzielona również wówczas, gdy łączne straty, spowodowane przyczynami wymienionymi w ustępie poprzednim, wynoszą co najmniej 30% ogólnych plonów danego gospodarstwa.

Ponadto za podstawę do udzielenia prolongaty służy urzędowe stwierdzenie pozostawienia plonów za Bugiem przez repatrianta.

§ 2. Należności, wynikające ze skryptów dłużnych, wydanych w trybie akcji siewnej lub akcji rozprowadzania nawozów sztucznych, mogą być prolongowane najpóźniej do następujących ostatecznych terminów:

a) do 1.II.1948 r. — zwroty zbóż jarych z wiosennej akcji siewnej 1945 i 1946 r.;
b) do 15.IV.1948 r. — zwroty ziemniaków z wiosennej akcji siewnej 1945 i 1946 r.;
c) do 1.XII.1947 r. — zwroty zbóż ozimych z jesiennej akcji siewnej 1945 r.;
d) do 1.XII.1947 r. — zwroty zbóż z akcyj nawozowych.

Podane powyżej terminy nie wykluczają możliwości wcześniejszej spłaty należności. a instytucje przyjmujące zwroty, mają obowiązek przyjęcia wcześniejszej spłaty z tym zastrzeżeniem, że ziemniaki w czasie mrozów nie mogą być zwracane.

§ 3. Jeżeli zwrot należności nastąpi dobrowolnie, lecz po terminie udzielonej prolongaty, to dłużnik uiszcza należność z doliczeniem 8-procentowego ryczałtu za cały okres prolongacyjny, niezależnie od 10% w naturze, obowiązujących za okres czasu, poprzedzający okres prolongaty, jeżeli zwrot należności nastąpi w trybie przymusowym (postępowania egzekucyjnego), to stosownie do tekstu skryptów dłużnych dolicza się ponadto 20% pożyczki w naturze, jako ryczałt, obejmujący koszty egzekucyjne i kary za zwłokę.

§ 4. Przy dokonywaniu zwrotów, zobowiązania w nasionach, zbożu lub ziemniakach sadzeniakach mogą być, na życzenie dłużnika, przerachowane na gotówkę według przeciętnych notowań giełdowych z ostatnich 7 dni przed dokonaniem zwrotu, w braku notowań terytorialnie właściwej giełdy zbożowej — według ostatnich notowań Wojewódzkiej Komisji Cennikowej; w braku zaś również notowań Wojewódzkiej Komisji Cennikowej, przedmiot zobowiązania powinien być najpierw przerachowany na żyto, według załączonej tabeli wymiennej, a następnie na gotówkę w/g notowań żyta.

§ 5. Przy zwrocie należności może być przyznana, na życzenie dłużnika, zamiana określonego w skrypcie dłużnym przedmiotu zobowiązania na żyto albo na ziemniaki, według załączonej tabeli wymiennej.

Instytucje, przyjmujące zwroty należności nie mogą żądać innych, niż wymienione w skrypcie dłużnym, nasion lub sadzeniaków.

Instytucje, przyjmujące zwroty, zobowiązane są do uwidocznienia we właściwych księgach sposobu dokonanej zamiany zastępczej.

§ 6. Nasiona i sadzeniaki, przyjmowane na spłatę zobowiązań w naturze, powinny odpowiadać następującym normom:

a) zboże powinno być suche, bez zapachu stęchlizny, o zanieczyszczeniu najwyżej do 3%, w tej liczbie szkodliwych domieszek najwyżej do 0,2% i mineralnych domieszek najwyżej do 0,1%, o wilgotności nie przekraczającej 15%, zaś w przypadkach wilgotności od 15% do 17%, dostawca powinien pokryć w naturze różnicę pomiędzy wagą faktyczną, a wagą według normy;
b) ziemniaki powinny być dojrzałe, o najdłuższej średnicy minimum 4 cm. bez uszkodzeń mechanicznych, zdrowe, bez zgnilizny suchej lub mokrej, o zanieczyszczeniu ziemią najwyżej do 2% wagi;
c) nasiona oleiste powinny być zdrowe i sucho przechowane, o zawartości najwyżej do 15% wilgotności i 2% domieszek;
d) nasiona strączkowe nie mogą mieć ponad 15% wilgotności i ponad 5% obcych domieszek;
e) nasiona strączkowe pastewne nie mogą mieć ponad 15% wilgotności i ponad 10% obcych domieszek;
f) gryka i proso nie mogą mieć ponad 16% wilgotności i ponad 10% obcych domieszek

§ 7. Uzyskane z realizacji skryptów dłużnych pieniądze powinny być bezzwłocznie wpłacane do właściwego wojewódzkiego Oddziału Banku Gospodarstwa Spółdzielczego;

1) na pokrycie zobowiązań Związku Gospodarczego Spółdzielni R. P. „SPOŁEM" wobec Banku Gospodarstwa Spółdzielczego z tytułu finansowania kredytowej dystrybucji nasion i sadzeniaków dla akcji siewnych i nawozowych;

2) po całkowitym pokryciu zobowiązań, określonych w punkcie poprzednim — na fundusz pokrycia zobowiązań Banku Gospodarstwa Spółdzielczego z tytułu wzmiankowanych powyżej akcji.

§ 8. Uzyskane zwroty nasion i sadzeniaków placówki Związku Gospodarczego Spółdzielni R. P. „SPOŁEM" przekazują do dyspozycji Ministerstwa Aprowizacji i Handlu, które, po pokryciu udzielonych w swoim czasie pożyczek w naturze, należności za nadwyżkę, obliczaną w sposób, określony w § 4 niniejszej instrukcji, wpłaca na rachunek, przewidziany w § 7 punkt 2).

§ 9. Bank Gospodarstwa Spółdzielczego udzieli właściwym organom Ministerstwa Aprowizacji i Handlu oraz placówkom, przyjmującym zwroty należności z tytułu kredytowej dystrybucji nasion i sadzeniaków dla akcji siewnych i nawozowych, szczegółowych wskazówek co do techniki wpłat na rachunki, oznaczone w § 7 niniejszej instrukcji.

§ 10. Najpóźniej do końca każdego miesiąca Bank Gospodarstwa Spółdzielczego prześle Ministerstwu Skarbu, Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Państwowemu Bankowi Rolnemu wykazy stanu rachunków, określonych w § 7 na koniec poprzedniego miesiąca.

Minister:
J. Dąb-Kocioł

Załącznik.

NORMY WYMIENNE POSZCZEGÓLNYCH ZBÓŻ PRZY WYMIANIE

na życzenie dłużnika.

Za 100 kg. poszczególnego gatunku	kg. żyta
Pszenica	165
Jęczmień	100
Owies	85
Gryka	100
Proso	100
Kartofle	25
Groch jadalny	250
Fasola	200
Bób	200
Bobik	125
Groch pastewny	125
Wyka jara	100
Peluszka	100
Łubin gorzki	75
Łubin słodki	200
Kukurydza w kaczanach	(40 kg owsa)
Rzepa — rzepik	300
Siemie lniane	300
Siemie konopne	200
Mak	500
Gorczyca	200
Soja	200
Słonecznik	200
Koniczyna czerwona	700
„ biała	500

Za 100 kg. poszczególnego gatunku	kg. żyta
Koniczyna żółta — łuszczona	300
„ żółta w łuskach	200
„ szwedzka	500
Przelot	300
Lucerna wieloletnia (nedicago sat.)	1.000
Inkarnatka	400
Saradela	100
Esparceta	150
Rajgras angielski	200
„ holenderski	200
„ francuski	300
„ włoski	200
Kostrzewa czerwona	400
„ łąkowa	300
„ trzcinowa	300
Kupkówka	300
Mietlica biała	500
Wichlina łąkowa	500
„ błotna	500
Wyczyniec łąkowy	600
Stokłosa bezostna	300
Tymotka	300
Mozga trzcinowa	400
Owsik złocisty	600
Nostrzyk	200
Buraki pastewne	250
Marchew	600
Brukiew	600
Rzepa ścierniskowa	300

30

OKÓLNIK Nr 1.

z dnia 15 marca 1947 r.

(Nr DOg./1-I-1/7)

w sprawie powołania organów przysposobienia rolniczego i wojskowego młodzieży wiejskiej.

Dla upowszechnienia oświaty rolniczej na wsi wprowadza się z dniem 15 marca 1947 r. połączone przysposobienie rolnicze oraz wychowanie fizyczne i wojskowe młodzieży wiejskiej.

Z uwagi na olbrzymie znaczenie tej akcji dla rozwoju rolnictwa w Polsce należy zmobilizować wszelkie siły i środki, by zamierzone cele zostały zrealizowane.

W akcji udział biorą: Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych wraz z podległym mu aparatem gminnym szkolnictwa rolniczego, Wojsko Polskie i Związek Samopomocy Chłopskiej. Pożądany jest udział Rad Narodowych, które należy zainteresować całością podejmowanych prac na poszczególnych szczeblach.

Cały aparat państwowy, czynniki społeczne i polityczne oraz młodzieżowe współpracują ściśle ze sobą, idąc po linii niesienia pomocy najszerszym masom młodzieży wiejskiej. Celem koordynowania i opiniowania, przeprowadzania kwalifikacji personelu oraz współdziałania w zakresie wykonywania programu w dziedzinie wychowania obywatelskiego powołuje się na wszystkich szczeblach niezależnie od czynnika urzędowego Rady Oświaty Rolniczej na miejsce dotychczasowych Komitetów Oświaty Rolniczej. Rady Oświaty Rolniczej przejmują uprawnienia dotychczasowych Komitetów Oświaty Rolniczej. Skład Rad Oświaty Rolniczej unormowany został osobnym zarządzeniem z dnia 15 marca 1947 r. i jest analogiczny do składu Komitetu Oświaty Rolniczej z dokooptowaniem przedstawicieli wojska na terenach, gdzie stacjonują jednostki wojskowe. W pozostałych miejscowościach powiatowy oficer W. F. i P. W. wchodzi w skład Rady, jako czynnik wykonawczy. Członkowie Rady wybierają przewodniczącego na pierwszym zebraniu organizacyjnym. Siedzibą jest Związek Samopomocy Chłopskiej na wszystkich szczeblach organizacyjnych.

Szkolenie młodzieży wiejskiej prowadzi się w dwóch kierunkach: zawodowo-rolniczym i przysposobienia wojskowego.

Pracami fachowo-rolniczymi kieruje, prowadzi i jest za nią odpowiedzialne Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych poprzez swoje organa. Pracami w zakresie P. W. kierują, prowadzą i są za nie odpowiedzialne powołane do tego organa wojskowe.

Osobnym zarządzeniem z dnia 14 marca 1947 r. na szczeblach wojewódzkim, powiatowym i gminnym powołane zostały organa przysposobienia rolniczego i wojskowego, w skład których wchodzą pracownicy szkolnictwa rolniczego, podlegającego Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych, instruktorzy P. W., podlegający odnośnym władzom wojskowym oraz pracownicy agronomii społecznej, podlegający Związkowi Samopomocy Chłopskiej.

Powiatowe organa P. R. W. dokonają w porozumieniu i zgodnie z opinią miejscowych Rad Oświaty Rolniczej przydział terenów dla poszczególnych pracowników szkolnictwa rolniczego i instruktorów Związku Samopomocy Chłopskiej, tak, by całe tereny były należycie obsłużone pod względem fachowym. Instruktorów P. W. powołują władze wojskowe w porozumieniu z Radami Oświaty Rolniczej.

Minister:
J. Dąb-Kocioł

31

PISMO OKÓLNE

z dnia 2 grudnia 1946 r.

(Nr P. R./2/VI/2475)

w sprawie postanowień przejściowych ustawy o rybołówstwie dotyczących podziału wód na obwody rybackie.

W sprawie obowiązujących na obszarze Ziem Odzyskanych przepisów o rybółowstwie, Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych wyjaśnia co następuje.

Wobec tego, że na Ziemie Odzyskane rozciągnięto ustawodawstwo polskie obowiązujące na obszarze Sądu Okręgowego w Poznaniu (art. 4 dekretu z dn. 13.XI.45 Dz. U.R.P. poz. 295) tym samym na ziemiach tych obowiązuje ustawa o rybołówstwie z 1932 r. i żadnego aktu wprowadzającego nie wymaga.

Aż do czasu wprowadzenia podziału wód otwartych na obwody rybackie obowiązują na tych wodach postanowienia przejściowe ustawy o rybołówstwie z 1932 r. zawarte w rozdz. V, a z pośród nich dla Ziem Odzyskanych, na których (za czasów niemieckich) obowiązywała ustawa rybacka z dn. 11.V.1916 r., są aktualne art. art. 88, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, w całości lub w części. W stosunku do tych artykułów Ministerstwo podaje następujące wyjaśnienia:

Odnośnie art. 88 i 91. Przepisy te mają obecnie charakter wyłącznie teoretyczny wskutek opuszczenia wód otwartych na terenach Ziem Odzyskanych przez ich właścicieli (ludność niemiecką). Można wobec tego przejść nad nimi do porządku dziennego. Jedynie w bardzo nielicznych wypadkach, a dotyczyć to będzie wód położonych na terenie Warmii i Mazur, może zaistnieć aktualność tego zagadnienia. W razie wyłonienia się w praktyce takich wypadków należy zwracać sę do Ministerstwa, które do każdego indywidualnego wypadku wyda odpowiednie wyjaśnienie lub zarządzenie. Art. 90 wyiaśnień nie wymaga.

Odnośnie art. art. 92, 93. W związku z tymi artykułami Ministerstwo przypomina, że w celu jak najszybszego zagospodarowania wód i podniesienia ich produkcyjności, należy wody otwarte dotąd jeszcze nie objęte podziałem na obwody rybackie, a będące w zarządzie władz ziemskich, niezwłocznie wydzierżawić zawodowemu elementowi rybackiemu z zachowaniem przepisów ochronnych ustawy o rybołówstwie z 1932 r. wraz z zastrzeżeniem w umowie, że ulega ona automatycznemu rozwiązaniu z chwilą wprowadzenia na tych wodach obwodów rybackich. Przy wydzierżawianiu w przyszłości nowoutworzonych obwodów rybackich, Ministerstwo zaleca dawanie pierwszeństwa dotychczasowym dzierżawcom, o ile wykazali się oni dobrymi kwalifikacjami zawodowymi i nie byli karani za przekroczenia przeciwko przepisom ustawy o rybołówstwie z 1932 r.

Odnośnie art. 94. Osoby uprawnione do wykonywania rybołówstwa na wodach otwartych położonych na terenie Ziem Odzyskanych winne posiadać osobiste dowody rybackie niezależnie od tego czy są na tych wodach wprowadzone obwody rybackie czy też nie.

Osobistym dowodem rybackim jest karta rybacka dla osoby uprawiającej rybołówstwo narzędziami rybackimi, dla osób zaś wykonywujących sportowy połów ryb — karta wędkarska.

Przy wystawieniu kart rybackich w rubryce dotyczącej nazwy obwodu rybackiego należy przekreślić wyraz „obwód rybacki" i na miejscu tego podać nazwę i bliższe określenie wody dla której wystawiona jest karta (np. jezioro Czarne z dopływami „albo" odcinek prawobrzeżny Odry od mostu kolejowego do . . .).

Dla osób ubiegających się o osobiste dowody rybackie należy żądać przy ich wydawaniu uiszczenia składek na cele ogólnego zagospodarowania wód otwartych i ochrony rybołówstwa od szkód w myśl art. 51 ustawy o rybołóstwie z 1932 r. i pisma okólnego Ministerstwa Rolnictwa i R. R. w sprawie administracji obwodów rybackich z dn. 7.X.46 r. Nr P. R./2/VI/I/1909.

Art. 95 i 96 wyjaśnień nie wymagają.

w/z Dyrektor Departamentu:
K. Wojno

32

PISMO OKÓLNE

z dnia 2 grudnia 1946 r.

(Nr P. R./2/VI/1/2527)

o właściwości władzy w sprawach rybołówstwa na wodach stanowiących granicę województw.

Władzę właściwą dla sprawowania zarządu rybołówstwem na wodach otwartych, stanowiących granicę województw a w szczególności dla dokonania podziału tych wód na obwody rybackie i zarządzania tymi obwodami ustalam w sposób następujący:

W dorzeczu Wisły.

Zarząd rybołówstwa należy:

na odcinku biegu rzeki Wisły, stanowiącym granicę województw śląsko-dąbrowskiego i krakowskiego, do właściwości wojewody krakowskiego,

na odcinku biegu rzeki Wisły, stanowiącym granicę województw kieleckiego i krakow-

skiego, do właściwości wojewody krakowskiego,

na odcinku biegu rzeki Wisły, stanowiącym granicę województw kieleckiego i rzeszowskiego, do właściwości wojewody rzeszowskiego,

na odcinku biegu rzeki Wisły, stanowiącym granicę województw kieleckiego i lubelskiego, do właściwości wojewody lubelskiego,

na odcinku biegu rzeki Wisły, stanowiącym granicę województw kieleckiego i warszawskiego, do właściwości wojewody warszawskiego,

na odcinku biegu rzeki Wisły, stanowiącym granicę województw pomorskiego i gdańskiego, do właściwości wojewody gdańskiego,

na odcinku górnego biegu rzeki Rudawy i jej dopływach na obszarze województwa kieleckiego, do właściwości wojewody krakowskiego,

na odcinku biegu rzeki Pilicy, stanowiącym granicę województw kieleckiego i łódzkiego, do właściwości wojewody łódzkiego,

na odcinku biegu rzeki Pilicy, stanowiącym granicę województw kieleckiego i warszawskiego, do właściwości wojewody warszawskiego,

na odcinku biegu rzeki Bugu, stanowiącym granicę województw lubelskiego i białostockiego, do właściwości wojewody białostockiego,

na odcinku biegu rzeki Bugu, stanowiącym granicę województw warszawskiego i białostockiego, do właściwości wojewody białostockiego,

na odcinku biegu rzeki Narwi, stanowiącym granicę województw warszawskiego i białostockiego, do właściwości wojewody białostockiego,

na odcinku biegu rzeki Pisy, stanowiącym granicę województw warszawskiego i białostockiego, do właściwości wojewody białostockiego,

na odcinku biegu rzeki Orzyca, stanowiącym granicę województw warszawskiego i olsztyńskiego, do właściwości wojewody warszawskiego,

na odcinku biegu rzeki Skrwy, stanowiącym granicę województw warszawskiego i pomorskiego, do właściwości wojewody warszawskiego,

na odcinku biegu rzeki Wdy (Czarnej Wody), stanowiącym granicę województw gdańskiego i pomorskiego, do właściwości wojewody pomorskiego.

W dorzeczu Odry.

Zarząd rybołówstwa należy:

na odcinku biegu rzeki Nisy Kłodzkiej, stanowiącym granicę województw wrocławskiego i śląsko-dąbrowskiego, do właściwości wojewody śląsko-dąbrowskiego,

na odcinku biegu rzeki Stobrawy, stanowiącym granicę województw wrocławskiego i śląsko-dąbrowskiego, do właściwości wojewody śląsko-dąbrowskiego,

na odcinku biegu rzeki Baryczy, stanowiącym granicę województw wrocławskiego i poznańskiego, do właściwości wojewody wrocławskiego,

na odcinku biegu rzeki Warty, stanowiącym granicę województw szczecińskiego i poznańskiego, do właściwości wojewody poznańskiego,

na odcinku rzeki Liczwarty, stanowiącym granicę województw kieleckiego i śląsko-dąbrowskiego, do właściwości wojewody śląsko-dąbrowskiego,

na odcinku biegu rzeki Prosny, stanowiącym granicę województw śląsko-dąbrowskiego i łódzkiego, do właściwości wojewody łódzkiego,

na odcinku biegu rzeki Prosny, stanowiącym granicę województw poznańskiego i łódzkiego, do właściwości wojewody łódzkiego,

na odcinku biegu rzeki Ner, stanowiącym granicę województw poznańskiego i łódzkiego, do właściwości wojewody łódzkiego.

na odcinku biegu rzeki Noteci, stanowiącym granicę województw pomorskiego, poznańskiego do właściwości wojewody pomorskiego,

na odcinku biegu rzeki Głdy, stanowiącym granicę województw poznańskiego i szczecińskiego do właściwości wojewody szczecińskiego,

na odcinku biegu rzeki Drawy, stanowiącym granicę województw poznańskiego i szczecińskiego, do właściwości wojewody szczecińskiego.

W dorzeczu Łeby.

Zarząd rybołówstwa należy:

na odcinku biegu rzeki Łeby, stanowiącym granicę województw gdańskiego i szczecińskiego wraz z całym jeziorem Łeba do właściwości wojewody gdańskiego.

W stosunku do niewymienionych powyżej wód otwartych, stanowiącym granicę województw, właściwość władzy w sprawie zarządu rybołówstwem wskazują następujące zasady:

1) Zarząd rybołówstwa na jeziorze, przez które przebiega granica województw, przypada na całym obszarze jeziora do właściwości tego wojewody, którego właściwość miejscowa obejmuje większość obszaru jeziora.
2) Zarząd rybołówstwa na rzece, która w części środkowej swego biegu stanowi

granicę dwóch województw, przypada do kompetencji tego wojewody, którego właściwością miejscową objęty jest zarząd rybołówstwa na bezpośrednim sąsiadującym dorzeczu biegu tej rzeki.

Równocześnie uchylam okólnik Nr Z. Ryb. II/1/35 z dn. 4.XI 1932 r. o właściwości władzy w sprawach rybołówstwa na wodach, stanowiących granicę dwóch województw, oraz zarządzenie z dnia 5 lipca 1934 r. Nr Z. Ryb. II/1/11/34 o właściwości władzy w sprawach rybołówstwa (Górna Rudawa).

w/z Minister:

B. Podedworny

33

PISMO OKÓLNE

z dnia 27 stycznia 1947 r.

(Nr FZ/2 — II — 5/78)

w sprawie spłaty należności Funduszu Ziemi — wyjaśnienie zarządzenia.

Nawiązując do zarządzenia Ministra Rolnictwa i R. R. z dnia 23.XI 1946 r. w sprawie spłat należności Państwowego Funduszu Ziemi, Ministerstwo podaje dalsze wyjaśnienia i wskazówki.

Do § 1 zarządzenia.

Urzędy Ziemskie, sporządzając wykazy rozrachunkowe nabywców działek lub gospodarstw poniemieckich, poukraińskich i t. d., wypełniają rubryki od 1 — 20, czyli suma szacunku podawana jest w q żyta w myśl zasad, przewidzianych w jednolitym tekście Instrukcji Ministra Rolnictwa i R. R. z dn. 12.XII 1946 r. w sprawie ustalania dla nabywców ceny sprzedażnej nieruchomości ziemskich i ich przynależności.

Przerachowywanie tych należności na gotówkę należy do właściwych terytorialnie Oddziałów Państwowego Banku Rolnego. Oddział Banku Rolnego, potwierdzając przyjęcie do administracji powyższych należności, podaje ilość q żyta oraz wartość tychże według cen obowiązujących w chwili przyjęcia.

Do § 6 i 9 ust. 1 — 4.

Należności przypadające z tytułu zaliczek, rat, spłat przedterminowych inkasują Oddziały Państwowego Banku Rolnego, to też Urzędy Ziemskie nie mają prawa do przyjmowania jakichkolwiek kwot z powyższych tytułów.

Do § 9 ust. 5 i 6.

Do czasu przeprowadzenia klasyfikacji i szacunku gospodarstw poniemieckich w trybie rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z 1.III 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 51) i instrukcji z 12.XII 1946 r. w sprawie ustalania dla nabywców ceny sprzedażnej nieruchomości ziemskich i ich przynależności — będą pobierane zaliczki na poczet należności.

Powiatowe Urzędy Ziemskie sporządzą w ciągu miesiąca czasu wykazy nabywców gospodarstw poniemieckich, na które zostały wydane akty nadania, po uwzględnieniu momentu weryfikacyjnego.

Wykazy te sporządzone w 2-ch egz. winny zawierać następujące dane:

1) Nazwisko i imię nabywcy gospodarstwa oraz imię ojca.
2) Miejsce zamieszkania nabywcy (wieś, gmina, powiat).
3) Obszar gospodarstwa.
4) Stan zabudowań i inwentarzy.
5) Wysokość wymierzonej zaliczki w q żyta.
6) Wpłaty.
7) Uwagi.

Wymiar zaliczek winien być dokonany w granicach od 1 do 5 q żyta z ha w zależności od stopnia zagospodarowania, stanu budynków i inwentarzy.

Wojewódzkie Urzędy Ziemskie otrzymane z powiatów wykazy przesyłają do właściwego Oddziału Państwowego Banku Rolnego, który potwierdza na jednym z nadesłanych egzemplarzy przyjęcie wskazanych w nim należności i zwraca ten egzemplarz wykazu Wojewódzkiemu Urzędowi Ziemskiemu.

Do § 10.

W wykazach rozrachunkowych (§ 1) względnie wykazach nabywców gospodarstw poniemieckich (§ 9) Powiatowe Urzędy Ziemskie

w uwagach winny poczynić adnotację o odroczeniu terminu płatności w wypadkach zasługujących na uwzględnienie.

Do § 16.

Zarządzenie z dn. 23.XI 1946 r. nie dotyczy Ziem Odzyskanych, a obowiązuje jedynie na terenach dawnych, gdzie parcelacja w zasadzie została zakończona, a obecnie są wykańczane prace klasyfikacyjno-szacunkowe.

Wskazówki końcowe.

Jeśli dotychczas zarządzenie z 23.XI 1946 r. w sprawie spłat należności Funduszu Ziemi nie zostało rozesłane Powiatowym Urzędom Ziemskim, należy to uczynić bezzwłocznie, podając równocześnie do wiadomości tych urzędów treść niniejszego pisma okólnego.

Ze względu na konieczność uzyskania poważnych wpływów od nowonabywców z działek parcelacyjnych i gospodarstw poniemieckich itp. Ministerstwo przywiązuje dużą wagę do akcji rozrachunkowej, oczekując od podległych urzędów sprawozdań o należytym uintensywnieniu tego odcinka pracy Funduszu Ziemi.

w/z Minister:

St. Bieniek

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych. Warszawa, Nowogrodzka 50
Wydział Prasy i Informacji. Pokój 107. Tel. 887-84 Cena zł. 40

Konto P. K. O. I — 1888 Dziennik Urzędowy Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych w Warszawie.

Drukarnia Państwowa Nr 1 w Warszawie, Tamka 3. Zam. 1964.